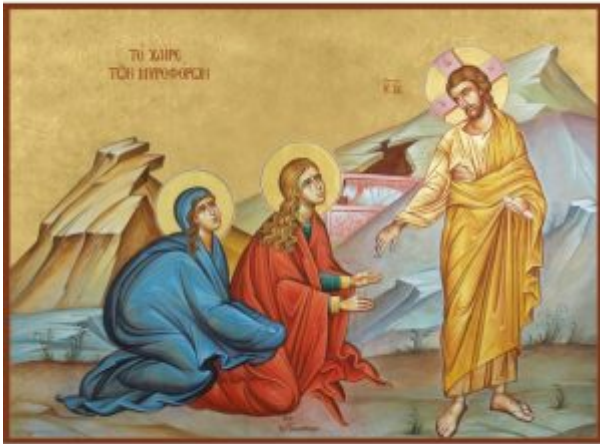

Η χαρά της Παναγιάς μας

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗ

«Οψέ Σαββατων, Τη Επιφωσκούση Εις Μίαν Σαββάτων, Ἦλθε Μαρία Η Μαγδαληνή Και Η Ἄλλη Μαρία Θεωρήσαι Τον Τάφον. Και Ιδού Σεισμός Εγένετο Μέγας, Ἄγγελος Γαρ Κυρίου, Καταβάς ΕΞ Ουρανού, Προσελθών Απεκύλισε Τον Λίθον Από Της Θύρας Και Εκαθισε Επάνω Αυτού...» Ματθ. (Κη 1-2)

Συλλογίσου αγαπητέ, ότι έχουμε χρέος να συγχαρούμε με την Παναγία Παρθένο, που όταν είδε τον Υιό και Θεό της ότι αναστήθηκε, γέμισε αμέσως από τόση μεγάλη χαρά όσο μεγάλη ήταν και η θλίψη που δοκίμασε στα Πάθη του.

Οι πόνοι και οι θλίψεις της μετριούνται με τη γνώση που είχε για την άπειρη αξιότητα του ενσαρκωμένου Λόγου, και από την αγάπη της σ' αυτόν, όχι μόνο σαν θεό, και σαν γέννημα των σπλάγχων της, αλλά σαν μονογενή Υιό της και επειδή αυτή μόνη ήταν μητέρα του χωρίς πατέρα. Όλα αυτά δεν άφηναν την αγάπη της να μοιρασθεί σε άλλα πράγματα, αλλά την πολλαπλασίαζαν μόνο στο γλυκό της Υιό.

Επειδή λοιπόν τον γνώριζε περισσότερο, τον αγαπούσε και περισσότερο, απ' όσο τον γνώριζαν και τον αγαπούσαν όλοι οι άγγελοι στον ουρανό. Επομένως μπορούμε να πούμε, ότι η Παναγία

Παρθένος έπασχε στο Πάθος του Υιού της περισσότερο από όσο έπασχαν όλα μαζί τα κτίσματα· κι ότι η λύπη της δεν συγκρίνεται με καμιά άλλη, παρά μόνο τη λύπη, που δοκίμασε ο αγαπημένος της Ιησούς. «Και τη δική σου ψυχή θα διαπεράσει ρομφαία» (Λουκ. 2,35).

Αφού όμως αυτή πρώτη πήγε κατά το μεσονύκτιο για να δει τον τάφο του Υιού της και αφού γι' αυτή και μόνη έγινε ο σεισμός και ο Αρχάγγελος Γαβριήλ, ο συνήθης διακονητής και τροφεύς και ευαγγελιστής της, κατέβηκε από τους ουρανούς, κύλησε την πέτρα από τη πόρτα του τάφου και καθόταν πάνω σ' αυτήν αστραπόμορφος και λευκός σαν το χιόνι. Αφού λέω, κατέβηκε ο θείος Γαβριήλ, ω, πως μετατράπηκε αμέσως σε υπερβολική χαρά η υπερβολική της λύπη! Ω πόσο αγαλλίασε το πνεύμα της, όταν είδε, ότι γι' αυτήν μόνο ανοίχθηκε ο τάφος του Υιού της! Όπως για χάρη της θεοτόκου ανοίχθηκαν στους ανθρώπους τα ουράνια και τα επίγεια, έτσι και για τη θεοτόκο ανοίχθηκε ο ζωοποιός τάφος του Κυρίου, όπως λέει ο μέγας της Θεσσαλονίκης Γρηγόριος ο Παλαμάς.

Αυτή πρώτη είδε την Ανάσταση του Υιού της! Ω πόσο ευφράνθηκε, όταν πλησιάζοντας στον αγαπητό της Ιησού έπιασε με μεγάλη ευλάβεια και αγάπη τα άγια πόδια του και τα προσκύνησε! Κι όταν είδε γεμάτα από το θείο φως της Αναστάσεως τα μέλη του γλυκύτετου Υιού της, τα οποία προ ολίγου ήσαν όλα καταξεσχισμένα, άτιμα και άμορφα! Πάνω απ' όλα όμως πόσο χάρηκε, όταν άκουσε από το θείο στόμα του Υιού της τον χαροποιό εκείνο λόγο, που της είπε, το «χαίρε»· μολονότι και ο Ευαγγελιστής Ματθαίος αναφέρει, ότι ήταν μαζί της και η Μαγδαληνή Μαρία και έπιασε και αυτή τα πόδια του Κυρίου, και άκουσε και αυτή το χαίρε, με σκοπό να μην αμφισβητείται η Ανάσταση του Κυρίου, αν την μαρτυρούσε μόνο η Παναγία μητέρα του λόγω της φυσικής οικειότητας, καθώς το αποδεικνύει ο Θεσσαλονίκης Γρηγόριος (και ο Ξανθόπουλος στο συναξάρι του Πάσχα). Ποιος νους μπορεί να καταλάβει τι είδους τελειότητα αγάπης και χαράς υπήρξε ανάμεσα στη θεοτόκο και στο Χριστό, αναμεσα σε μια τετοια Μητέρα και σ' ένα τέτοιο Γιο;

Λοιπόν, αδελφέ αν η θεοτόκος είναι φυσική Μητέρα του Χριστού,

θετή δε και πνευματική μητέρα όλων των Χριστιανών και μάλιστα τέτοια μητέρα ώστε, καθώς ο Χριστός μας παραγγέλλει να μη αποκαλέσουμε πατέρα στη γη, επειδή κυρίως ένας είναι ο πατέρας μας, ο επουράνιος. Έτσι ακριβώς έχουμε δίκιο να πούμε ότι κι άλλη μητέρα δεν έχουμε παρά μόνο τη Θεοτόκο. Αν, λέω, η Θεοτόκος είναι μητέρα των χριστιανών, χρωστάς και συ αδελφέ σαν χριστιανός και γιός της Παρθένου να συγχαρείς σ' αυτή τη μεγάλη χαρά της. Αν στον καιρό της τόσης ευτυχίας της, δέν συγχαρείς με την Παναγία, ασφαλώς θα φανείς ανάξιος της αγάπης της. Και αν φανείς ανάξιος της αγάπης της, θα φανείς ανάξιος για να γίνεις δεκτός κάτω από τη σκέπη της· κι αν αυτή η μητέρα όλων μας, δεν σε δεχθεί κάτω από τη σκέπη της αλλοίμονον σε σένα! Ποια ελπίδα σου απομένει για τη σωτηρία σου; Αυτή είναι η μητέρα του ελέους και όλες οι χάριτες του Θεού περνούν μέσ' από τα χέρια της τόσο στον ουρανό, όσο και στη γη, τόσο στους αγγέλους, όσο και στους ανθρώπους. Αυτή μόνη όντας μεθόριο μεταξύ του Θεού και των κτισμάτων, παίρνει από την Τρισήλιο Θεαρχία όλες τις υπερφυσικές δωρεές και τα χαρίσματα και τα μεταδίδει σαν φιλανθρωπότατη βασίλισσα σ' όλες τις τάξεις των αγγέλων και των ανθρώπων, ανάλογα με την αγάπη, που έχουν προς αυτήν. Είναι λοιπόν αυτή μόνη η ταμιούχος ταυτόχρονα και χορηγός του πλούτου της θεότητας και χωρίς τη μεσιτεία της δέν μπορεί νά πλησιάσει κανείς το Θεό, ούτε άγγελος, ούτε άνθρωπος, καθώς λέει γι' αυτήν ο μέγας της Θεσσαλονίκης Γρηγόριος στον πρώτο λόγο του στα Εισόδια.

Θέλησε λοιπόν ο Κύριος να είναι οι πρεσβείες της Θεοτόκου νόμοι απαράβατοι, για να δίνεται από αυτόν έλεος και ευσπλαγχνία σ' εκείνους, για τους οποίους αυτή πρεσβεύει: «ανοίγει το στόμα και μιλάει με σοφία και σύνεση και η ελεημοσύνη της ανέστησε τα τέκνα της και πλούτισαν» (Παροιμ. 29, 28). Και ο άγιος Γερμανός λέει απευθυνόμενος στην Παρθένο «Δεν είναι ποτέ δυνατόν να σε παρακούσει ο Θεός, επειδή πειθαρχεί «κατά πάντα, και διά πάντα, και σε όλα» σε σένα που είσαι η αληθινή και άχραντη μητέρα του» (Λόγος στην Κοίμηση).

Να χαίρεσαι λοιπόν με όλη σου την καρδιά μαζί μ' αυτήν τη

Δέσποινα, τ' ουρανού και της γης, της χαράς το δοχείο, επειδή σ' αυτήν πρώτη δόθηκε η χαρά και πριν από την Αναστάση, στον Ευαγγελισμό της, και μετά την Ανάσταση, σήμερα.

Να χაίρεσαι μαζί με τη Θεοτόκο, καθώς χαίρεται μαζί της και όλη η Εκκλησία του Χριστού σε πολλά σημεία των ασματικών τροπαρίων της ψάλλοντας της χαρμόсуна και πανηγυρικά, τώρα μέν: «ο άγγελος εβόα τη Κεχαριτωμένη, αγνή Παρθένε χαίρε και πάλιν ερώ χαίρε. ο σος Υιός ανέστη τριήμερος εκ τάφου», τώρα δε: «Συ δε αγνή τέρπου Θεοτόκε, εν τη εγέρσει του τόκου σου». Καί αλλού: «Αναστάντα κατιδούσα σον Υιόν και Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις, Θεοχαρίτωτε αγνή». Και σε άλλο σημείο: «την γαρ εν τω πάθει σου μητρικώς πάντων υπεραλήσασαν, έδει και τη δόξη της σαρκός σου, υπερβαλλούσης απολαύσαι χαράς». (Αυτή που ως μητέρα υπερβολικά πόνεσε στο πάθος σου, έπρεπε να απολαύση υπερβολική χαρά για τη δόξα του σώματος σου).

Τι λέω; Να χαίρεσαι μαζί με τη Θεοτόκο, καθώς χαίρεται μαζί της και όλη η άλογη κι αναίσθητη κτίση και πανηγυρίζει στήν Ανάσταση του Υιού της και της προσφέρει τα ωραιότερα και σπουδαιότερα δώρα και τις χάριτες της γλυκύτατης άνοιξης. Δέν βλέπεις και με τα μάτια σου, πως τώρα ο ουρανός είναι διαυγέστερος; Ότι ο δίσκος της σελήνης είναι λαμπρότερος και πιο ασημένιος, και όλα τα αστέρια του ουρανού φαίνονται καθαρότερα; Δέν βλέπεις πως τώρα η γη είναι στεφανωμένη με τα πολυποίκιλά της χορτάρια, με τ' ανοιγμένα διάφορα δένδρα της και με τα ποικιλόχρωμα και ευωδέστατα άνθη και τριαντάφυλλα της, που άλλα μεν βγήκαν τελείως από τους κάλυκες του και παρουσιάζουν σ' όσους τα βλέπουν τη ροδόπνοη χάρη τους, ενώ άλλα βγήκαν λίγο και άλλα είναι κλεισμένα ακόμη μέσα σ' αυτούς; Δεν ακούς με τ' αυτιά σου τη συμφωνία και την παναρμόνια μουσική, που τώρα συνθέτουν με τις γλυκύτατες φωνές τους πάνω στα χρυσοπράσινα και πυκνόφυλλα δένδρα τ' αηδόνια, τα χελιδόνια, τα τρυγόνια, τα κοτσύφια, οι κούκοι, οι πέρδικες, οι κίσσες, τ' αγριοπερίστερα, οι σπίνοι και τα υπόλοιπα πουλιά; Πώς συναγωνίζονται να νικήσουν το ένα το άλλο με τα ποικιλόφθογγα και γοργογλυκόστροφα κελαδήματα τους; Και

πώς κατασκευάζουν με τόση τέχνη τις φωλιές τους; Πώς τα θηλυκά κάθονται και ζεσταίνουν τ' αυγά μέσα σ' αυτές, ενώ τα αρσενικά πετούν τριγύρω και κελαηδούν γλυκύτατα; Δεν βλέπεις πώς τώρα οι βρύσες τρέχουν καθαρότερα; Πώς τα ποταμια τρέχουν πλουσιότερα και ποτίζουν όπου περνούν τη γη; Πώς τα περιβόλια ευωδιάζουν; Πώς το χορτάρι κυμματίζει; Πώς τα μικρά και τρυφερά αρνάκια πηδούν και χορεύουν μέσα στους χορτιαρισμένους κάμπους και τα χωράφια; Δεν βλέπεις πώς οι εργατικές μέλισσες βγαίνουν τώρα από τις κυψέλες τους, βουίζουν γλυκύτατα και πετούν τριγύρω στους κάμπους και τα περιβόλια, ρουφάνε τα άνθη και πλάθουν τις κηρήθρες τους, τοποθετώντας τις ευθείες γραμμές απέναντι από τις γωνίες για περισσότερη ασφάλεια και ομορφιά του έργου τους και κατασκευάζουν το γλυκύτατο μέλι; Δεν βλέπεις πώς τώρα οι άνεμοι ησυχάζουν; Πώς φυσά η γλυκειά αύρα; Πώς η θάλασσα είναι γαλήνια και ήρεμη· πώς οι ναύτες ταξιδεύουν άφοβα και πώς τα δελφίνια συνταξιδεύουν με τα πλοία φυσώντας και κολυμπώντας χαριτωμένα και ξεπροβοδίζουν τους ναύτες χαρούμενα; ... Δεν βλέπεις πώς τώρα όλα τα ορατά δημιουργήματα, όπου και αν γυρίσεις να δεις, είναι τερπνά, είναι ευώδιαστά, δροσερά, χαρούμενα και ευχαριστούν τις πέντε αισθήσεις του σώματος; Και πώς φαίνονται σαν να συναναστήθηκαν με τον Χριστό και αυτά και ζωντάνεψαν που ήταν πρωτύτερα σαν νεκρωμένα και πεθαμένα από την παγωνιά και το ψύχος του χειμώνα;

Και για να πω με συντομία, να χαίρεσαι και συ αδελφέ με τη θεοτόκο, καθώς χάρηκαν και οι θείες Μυροφόρες, η Μαγδαληνή Μαρία, η Σαλώμη και η Ιωάννα. Μπορείς, αν θέλεις, να γίνεις και συ στη ψυχή σαν αυτές, όπως σε προτρέπει ο θεολόγος Γρηγόριος λέγοντας: «κι αν είσαι κάποια Μαρία, ή Σαλώμη, ή Ιωάννα, δάκρυσε τα χαράματα, δες πρώτη το λίθο κυλισμένο, ίσως και τους αγγέλους κι αυτόν τον Ιησού». τα λόγια αυτά ερμηνεύοντας ο σχολιαστής Νικήτας λέει: «Μαρία Μαγδαληνή είναι κάθε ψυχή πρακτική, που καθαρίστηκε με το λόγο των ευαγγελικών εντολών, σαν από δαιμόνια, από την «προσπάθεια» (προσκόληση) της πρόσκαιρης αυτής ζωής. Σαλώμη, που ερμηνεύεται ειρήνη, είναι η ψυχή εκείνη που νίκησε τα πάθη και υπέταξε το σώμα στη

ψυχή, απέκτησε με τη θεωρία τη γνώση των όντων των πνευματικών νοημάτων και γι αυτό κατέχει την τέλεια ειρήνη. Ιωάννα πάλι, ερμηνεύεται περιστερά, και είναι η ψυχή εκείνη η άκακη και γονιμότατη στις αρετές, που απέβαλε κάθε πάθος με την πραότητα και είναι θερμή στο να γεννά τα πνευματικά νοήματα με γνώση και διάκριση.

Αν γίνη τέτοια η ψυχή σου αγαπητέ, πήγαινε σαν τις Μυροφόρες με προθυμία και ταχύτητα – γιατί ο όρθρος αυτό φανερώνει – στον τάφο, δηλαδή στο βάθος της καρδιάς σου, που είναι κρυμμένος ο λόγος των επίγειων και των ουράνιων και ζήτησε με δάκρυα νοητά και αισθητά να μάθεις, αν αναστήθηκε ο λόγος της αρετής και της γνώσεως, που είναι μέσα σου. Αν ζητήσεις με τέτοιο τρόπο, πρώτα θα δεις να φεύγει από την καρδιά σου ο λίθος, δηλαδή η πύρωση της ασάφειας του λόγου, και αφού φύγει αυτή θα δεις τους αγγέλους, δηλαδή τις κινήσεις της συνειδήσεώς σου να σου κηρύττουν, ότι αναστήθηκε μέσα σου ο λόγος της αρετής και της γνώσεως, που είχε νεκρωθεί από την αμαρτία· επειδή στη ψυχή του φαυλοβίου ανθρώπου ο λόγος δεν ενεργεί, αλλά είναι σαν νεκρός. Έπειτα θα δεις κι αυτόν τον ίδιο το λόγο να σου εμφανίζεται στο νου γυμνός και χωρίς τύπους και σύμβολα και να γεμίζει τις νοερές δυνάμεις της ψυχής σου από χαρά πνευματική. Αφού λοιπόν πληροφορηθείς έτσι την Ανάσταση του λόγου με την πρακτική Μαρία, δηλαδή τη Μαγδαληνή, που είναι τύπος της πρακτικής ασκήσεως, να χαίρεσαι μαζί με την άλλη Μαρία, τή Μητέρα του Θεού, που είναι ο τύπος της θεωρητικής ζωής, η οποία αφού πήγε πρώτη και είδε μια φορά την Ανάσταση του Υιού της, πληροφορήθηκε και ησύχασε και δεν ξαναπήγε στον τάφο, σαν τις άλλες μυροφόρες, επειδή η θεωρία προηγείται και αντιλαμβάνεται απλά και άμεσα, ενώ η πράξη ακολουθεί και αποκτά τη γνώση με την πείρα.

Από το παράδειγμα του Ιωάννη, που είναι τύπος της θεωρίας, και του Πέτρου, που είναι τύπος της πράξεως, πίστεψε τα παραπάνω. Και οι δύο αυτοί έτρεχαν μαζί, όπως λέει το Ευαγγέλιο, αλλ' όμως ο Ιωάννης έφθασε νωρίτερα από τον Πέτρο. Και ο μεν Ιωάννης βλέπει «τα οθόνια κείμενα μόνα» και πιστεύει, ο δε

Πέτρος εισέρχεται στον τάφο και περιεργάζεται τα οθόνια και το σουδάριο και τα λοιπά και πιστεύει.

Η μεγαλύτερη όμως χαρά, που μπορείς να προξενήσεις στη θεοτόκο, είναι να αποφασίσεις να νικάς τα πάθη σου κάθε στιγμή και να ζεις με αγνότητα για την αγάπη της Παρθένου. Για να γίνεις άξιος να σε υπερασπίζεται και να σ' έχει γιά παιδί της φρόντιζε να υποτάσσεσαι και να δουλεύεις όσο μπορείς περισσότερο σ' αυτήν και στον μονογενή της Υιό και παρακάλεσέ την να σε συμπεριλάβει ανάμεσα στους ευλαβικούς δούλους της και να σε αξιώσει να χαίρεσαι μ' αυτήν αιώνια στον ουρανό, ψάλλοντας της εκείνο που είπε ο Δαβίδ: «μνησθήσομαι του ονόματός σου εν πάση γενεά και γενεά· δια τούτο λαοί εξομολογήσονται σοι εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος» (Ψαλμ. 44,17), δηλαδή, θα θυμηθώ τ' όνομά σου σ' όλες τις γενεές· γι' αυτό οι λαοί θα σε δοξολογήσουν στον αιώνα και στον αιώνα του αιώνος.

Πηγή κειμένου: [Διακόνημα](#)

Μήπως απατήθηκαν οι Απόστολοι; (β μέρος)

+Επισκόπου Νικοπόλεως Μελετίου

Η θεωρία των ψευδαισθήσεων

α. Η θεωρία

Σύμφωνα με την θεωρία αυτή, οι μυροφόρες γυναίκες έπεσαν θύματα παραίσθησης ή ψευδαισθησης. Από την συγκινησιακή τους φόρτιση κατάντησαν σε φαντασιώσεις και αυταπάτες. Νόμισαν πως κάτι είδαν, χωρίς να ιδούν.

Έτσι έπλασαν τον μύθο της αναστάσεως. Επηρέασαν τους μαθητές με τα λόγια τους. Και άρχισαν να έχουν και εκείνοι τις ίδιες ψευδαισθήσεις!

Να λοιπόν το ερώτημα:

Απατήθηκαν οι μαθητές;

Έπεσαν θύματα παραίσθησης ή ψευδαισθησης;

Αλλά τί είναι οι παραισθήσεις ή ψευδαισθήσεις;

Οι ψευδαισθήσεις, οι παραισθήσεις και οι φαντασιώσεις είναι ένα θέμα που σήμερα η ιατρική επιστήμη το έχει μελετήσει εξαντλητικά, χρόνια πολλά, και σε πολλές χιλιάδες περιπτώσεις.

Ας ιδούμε τα πορίσματά της:

α. ψευδαισθήσεις μπορεί να έχουν άνθρωποι μιας ωρισμένης κατηγορίας που έχουν προδιάθεση για αυτές.

β. οι ψευδαισθήσεις τους αποτελούν προέκταση διαθέσεων και επιθυμιών τους των οποίων επιθυμούν πολύ την πραγματοποίηση.

γ. όταν πολλά άτομα επιρρεπή σε ψευδαισθήσεις έχουν μια ταυτόχρονη ψευδαισθηση, η ψευδαισθηση τους έχει στον καθένα διαφορετικό περιεχόμενο.

δ. οι ψευδαισθήσεις επέρχονται κάτω από συνθήκες (τόπο, χρόνο, περιστάσεις) που δημιουργούν προδιάθεση και υποβάλλουν τον άνθρωπο.

ε. όταν επαναλαμβάνονται, παρουσιάζονται μετά από πολύ χρονικό διάστημα.

β. Έπεσαν οι μαθητές θύματα ψευδαισθησεων;

Ας ιδούμε τώρα, αν μπορεί να εφαρμοσθούν αυτά στους μαθητές, για να μπορέσωμε να συμπεράνωμε, αν είναι δυνατόν να είναι η πίστη, στην ανάσταση του Χριστού καρπός ψευδαισθησεων.

Οι μαθητές δεν είχαν καμιά σχετική προδιάθεση. Πριν ιδούν οι

ίδιοι τον Χριστό, τους είχαν ειπεί άλλοι ότι Τον είδαν, και εκείνοι δεν τους πίστευαν. Γι' αυτό και ο Κύριος τους ήλεγξε την απιστία αυτών και σκληροκαρδία, ότι τοις θεασαμένοις αυτόν εγηνερμένον ουκ πίστευσαν (Μαρκ. 16,14)! Άρα οι μαθητές όχι μόνο δεν είχαν σχετική προδιάθεση, αλλά ήσαν και αρνητικά προδιατεθειμένοι!

Ψυχολογική ανάλυση των μαθητών δείχνει ότι δεν ήσαν καθόλου επιρρεπείς σε ψευδαισθήσεις. Ούτε ο Ματθαίος ο τελώνης, ούτε ο Θωμάς, που έδειξε τόση δυσπιστία και πόσο σκεπτικισμό. Ούτε ο Πέτρος, που ήταν πάντοτε τόσο τρομερά ρεαλιστής, ώστε να βλέπη την μεταμόρφωση και η πρώτη του αντίδραση να ήταν ότι, για να μείνη κανείς στο θαβώρ με οποιεσδήποτε συνθήκες, χρειάζεται κατάλυμα, σκηνές!

Οι εντυπώσεις των μαθητών του Χριστού από της εμφανίσεως του Χριστού ήσαν πάντοτε οι ίδιες σε όλους, παρ' ότι έγιναν πολλές φορές και ήσαν πολλά πρόσωπα την κάθε φορά παρόντα (2,11,100 και 500 πρόσωπα ταυτόχρονα!). Είναι ποτέ δυνατόν και οι 11 μαθητές και οι 500 να ανήκαν στον ίδιο τύπο ανθρώπου που έχει προδιάθεση για ψευδαισθήσεις, ώστε να ιδούν απολύτως τα ίδια πράγματα; Και θυμηθήτε ότι

- ιατρικά είναι βέβαιο, ότι οι ψευδαισθήσεις είναι διαφορετικές σε κάθε άνθρωπο με διαφορετικό χαρακτήρα•
- σήμερα είναι ιατρικά βέβαιο, ότι οι μαθητές είχαν πολύ διαφορετικό ψυχολογικό χαρακτήρα ο καθένας! Οι χαρακτήρες των μαθητών του Χριστού αποτελούν ένα φάσμα, που καλύπτει όλους τους ψυχολογικούς τύπους των ανθρώπων.

Και όμως όλοι οι μαθητές είχαν τις ίδιες πάντοτε εντυπώσεις από τις εμφανίσεις του Χριστού, πράγμα που ιατρικά-επιστημονικά δεν επιτρέπει να λέμε ότι είναι δυνατόν οι εμπειρίες τους αυτές να ήσαν ψευδαισθήσεις.

Ως προς τις συνθήκες (χώρο, χρόνο, περιστάσεις) πρέπει να μη λησμονούμε ποτέ, ότι οι εμφανίσεις του Χριστού γίνονται σε τόπους που δεν ευνοούν καθόλου ψευδαισθήσεις:

- στον δρόμο προς Εμμαούς,
- σε ένα κήπο,

- σε ένα χωράφι,
- στην λίμνη Γεννησαρέτ,
- μεσημέρι,
- απόγευμα,
- ενώ εκείνοι περιπατούν συνομιλώντας,
- ενώ ψαρεύουν αμέριμνοι,
- τους αναλύει επί ώρες την αγία Γραφή,
- τους ψήνει ψάρια στα κάρβουνα,
- τρώει μπροστά τους ψάρι και κερήθρα με μέλι,
- τους ελέγχει,
- τους επιτιμά,
- τους κάνει ψυχρολουσία,
- τους κάνει να αισθάνονται άσχημα!

Οι ψευδαισθήσεις

- ή επαναλαμβάνονται σε όλο και αραιότερα διαστήματα, μέχρι που σβήνουν•
- ή γίνονται όλο και συχνότερες, μέχρι που να καταλήξουν σε νευρική κρίση.

Μα αντίθετα στους μαθητές οι εμπειρίες της αναστάσεως επαναλαμβάνονται επί 40 ημέρες στον ίδιο ρυθμό. Τις βλέπουν πάντοτε πολλοί μαζί και διαρκούν ώρες. Δημιουργούν πάντοτε γαλήνη, χαρά και ακλόνητη πεποίθηση, ότι ο Χριστός ζη και βασιλεύει εις τους αιώνας.

Όλα αυτά είναι αδύνατο να συμβιβασθούν με όσα δέχεται η ιατρική επιστήμη για τις ψευδαισθήσεις σήμερα.

γ. Εμπειρία των αισθήσεων

Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες έβλεπαν οι μαθητές τον Κύριο, τους έπεισαν (και πείθουν και μας), ότι η επικοινωνία τους με τον αναστάντα Ιησού ήταν μια ολοκάθαρη εμπειρία αισθήσεων.

Εμπειρία αισθήσεων είχαν•

για εμπειρία αισθήσεων μιλάνε.

Λόγια σαφή. Ξεκάθαρα. Που αντέχουν σε κάθε έλεγχο λογικό και ψυχολογικό.

Ας ιδούμε τί λένε οι ίδιοι:

α. Ο Πέτρος.

Τον είδαμε με τα ίδια μας τα μάτια. Δεν σας λέμε φιλοσοφίες και συλλογισμούς. Μιλάμε για γεγονότα, που έγιναν μπροστά μας! (Β' Πέτρου 1,16).

β. Ο Ιωάννης.

Μιλάμε για πράγματα, που τα είδαμε με τα μάτια μας. Τα ακούσαμε με τα αυτιά μας. Τα ψηλαφήσαμε με τα χέρια μας. Δεν μιλάμε για ιδέες, αλλά για χειροπιαστή πραγματικότητα (Α' Ιωάν. 1,1-3).

Μπροστά μας ο Χριστός έκαμε πολλά θαύματα. Όχι μόνο αυτά που γράφουμε. Γράφουμε λίγα. Μόνο όσα ενομίσαμε πως αρκούν, να Σας βοηθήσουν να καταλάβετε, ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, για να αποκτήσετε στο Όνομά Του την αληθινή ζωή (Ιω. 20,30).

γ. Ο Λουκάς.

Αυτά που κηρύττομε, μας τα παρέδωκαν εκείνοι που υπήρξαν σε όλα τα επεισόδια της ζωής Του αυτόπτες μάρτυρες. Αυτοί είναι οι κήρυκες της πίστης μας (Λουκ. 1,1-3).

Ο Χριστός, αφού εσταυρώθη και ετάφη, μετά παρουσιάστηκε πολλές φορές στους μαθητές Του. Τους έδειξε με τρόπο αδιαμφισβήτητο, πώς είναι ζωντανός. Τους το έδειξε με πολλές και πολλών ειδών ενέργειές Του σε διάστημα όχι μιας ή δύο, αλλά σαράντα ολοκλήρων ημερών (Πραξ. 1,3).

Θα μπορούσαμε να αναφέρωμε πολλά ακόμη λόγια από τα άγια Ευαγγέλια, που μαρτυρούν ολοκάθαρα, ότι οι μαθητές Του είδαν τον Χριστό μετά την ανάστασή Του.

Περιοριζόμαστε να συνοψίσωμε τις μαρτυρίες τους επισημαίνοντας ότι:

- Είδαν τον Κύριο πολλές φορές. 40 ημέρες τους εφανερωνόταν συνεχώς (Πραξ. 1,3).
- Όχι ένας ή δύο την κάθε φορά, αλλά δώδεκα και περισσότεροι, και κάποια φορά επάνω από 500 άτομα.
- Τον είδαν με τα ίδια τους τα μάτια.
- Τον άκουσαν με τα ίδια τους τα αυτιά.
- Τον άκουσαν να τους μιλάη για πράγματα εντελώς συγκεκριμένα και να τους ερμηνεύη τις άγιες Γραφές.
- Τον εψηλάφησαν πολλές φορές με τα ίδια τους τα χέρια.

- Μίλησαν μαζί Του.
- Περιπάτησαν μαζί Του.
- Και, ακόμα, τον άκουσαν:
- να τους εξουσιοδοτή να συγχωρούν αμαρτίες,
- να τους δίνη εξουσία να πατούν επάνω όψεων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού, χωρίς τίποτε να μπορή να τους βλάβη!...
- να τους δίνη δύναμη να κάνουν θαύματα, και να ανασταίνουν νεκρούς.
- Πώς να αμφιβάλλουν για την ανάστασή Του;
- Πώς να μην είναι έτοιμοι και να πεθάνουν ακόμη για την πίστη τους σ' Αυτόν;

Η αλήθεια για την Ανάσταση(συνεχίζεται...)

Μήπως απατήθηκαν οι Απόστολοι ; (Α μέρος)

+Επισκόπου Νικοπόλεως Μελετίου

Πότε και σε τι απατώμεθα

Οι άνθρωποι μπορεί εύκολα να απατηθούν, σε ό,τι σχέση με τον νου και την καρδιά, δηλαδή:

- σε ιδέες φιλοσοφικές ή πολιτικοκοινωνικές•

- σε ιδέες και απόψεις γύρω από την θρησκεία.

Μα πολύ δύσκολα μπορεί να απατηθούν σε ό,τι έχει σχέση με τις εμπειρίες των αισθήσεων. Γιατί και όταν ακόμη υπάρξει κάποια ανάμιξη εμπειρίας και συναισθημάτων που οδηγεί σε παραίσθηση ή ψευδαίσθηση (δηλ. σε λανθασμένη αντίληψη για την εμπειρία κάποιας αίσθησης), το πράγμα ελέγχεται και ξεδιαλύεται με σταθερούς κανόνες και επιστημονικές αρχές.

Ας ειπούμε, λοιπόν, ότι οι μαθητές του Χριστού έπεσαν θύματα• ότι απατήθηκαν!

Γεννάται το ερώτημα: Από ποιόν; Από τι;

Στα ερωτήματα αυτά δίδονται οι εξής απαντήσεις:

α. από τον Χριστό που είχε πάθει νεκροφάνεια•

β. από δικές τους παραισθήσεις-ψευδαισθήσεις•

γ. από ένα τυχαίο λάθος τους!

Ας ασχοληθούμε λοιπόν με τις τρεις αυτές θεωρίες να ιδούμε: Στέκουν; Αντέχουν στο φως;

Α' Η θεωρία της νεκροφάνειας

α. θεωρία.

Η θεωρία αυτή αποτελεί επινόηση του Γερμανού πάστορα (Καρόλου Ερρίκου Γεωργίου Βεντουρίνι). Ο Venturini εξέδωσε μεταξύ 1800-1802 μια τρίτομη μυθιστορηματική βιογραφία του Ιησού υπό τον τίτλο *Natürliche Geschichte des grossen Propheten von Nazareth* (η αληθινή ιστορία του μεγάλου προφήτη της Ναζαρέτ).

Ο Βεντουρίνι γράφει ότι:

Ο Χριστός στον Σταυρό δεν είχε πράγματι πεθάνει. Απλώς είχε χάσει τις αισθήσεις του. Είχε πάθει νεκροφάνεια. Από εξάντληση. Και από απώλεια αίματος. Όμως όλοι γύρω του πίστευσαν ότι απέθανε και τον εκήδευσαν. Μα στον τάφο ο Ιησούς συνήλθε. Χάρης στην αγαθή επίδραση της δροσιάς του τάφου και της ... σμυρναλόης. Εκύλισε τον λίθο. Εβγήκε από τον τάφο. Εβάδισε. Επήγε και ευρήκε τους μαθητές Του. Και ... «τους έκαμε», πώς αναστήθηκε! Εκείνοι Τον πίστευσαν. Ο Χριστός, όταν είδε πως είχε κάμει καλά την δουλειά Του, εξαφανίστηκε.

Επήγε και εκρύβη στο μοναστήρι των Εσσαίων στο Κουμράν! Και άφησε τους μαθητάς Του να δέρνονται με την ιδέα, πώς είχε αναστηθή και αναληφθή στον ουρανό!

β. Λογική θεώρηση της θεωρίας

1. Πολύ «έξυπνη» η θεωρία αυτή! Και μάλιστα για την εποχή του ρομαντισμού, που έκανε τους ανθρώπους να ζουν με νοσηρές φαντασιώσεις! Είναι φανερό, πώς είναι επινόηση ανθρώπου, που πίστευε ότι όλοι γύρω του ήταν βλάκες. Γιατί ακόμη και τότε (1800-1802) σημασία της έδωκαν μόνο ανεγκέφαλοι (= βλάκες). Αυτό φαίνεται και από το παράδειγμα του Δ.Φ. Στράους. Ο Φιλόσοφος αυτός, παρ' ότι σκεπτικιστής, σεβόμενος τον εαυτό του απέρριψε την θεωρία του Βεντουρίνι σαν παράλογη, σαν αντίθετη στον ορθό λόγο.

Παρ' ότι ο Δ.Φ.Στράους (1808-1874) ΔΕΝ πίστευε για την θεωρία του Βεντουρίνι γράφει:

«Είναι αδύνατο άνθρωπος μισοπεθαμένος να βγη από τον τάφο! Πώς να το κατόρθωνε, αφού μόλις θα έστεκε στα πόδια του;

Μα έστω, ότι ο Χριστός είχε πράγματι πάθει νεκροφάνεια, και ότι συνήλθε στον τάφο! Μόνο για να σταθή στα πόδια του, μετά από όσα είχε πάθει, χρειαζόταν ένα σωρό φάρμακα δυναμωτικά, επιδέσμους, ιατρική περίθαλψη! είναι ποτέ δυνατό μετά από τόσα πάθη και τόση εξάντληση να μπόρεσε να αποκυλίση τον λίθο; Ένα λίθο που δυο νέες γυναίκες δεν είχαν την δύναμη να τον μετακινήσουν!

Μα έστω! Ας το παραδεχθούμε, ότι και με τέτοιες συνθήκες το κατάφερε να συρθή μέχρι το σπίτι, όπου ήσαν οι μαθητές συνηγμένοι δια τον φόβο των ιουδαίων. Πώς αντί για οίκτο προκάλεσε τόσο θαυμασμό, ώστε να πιστεύσουν ότι είχε νικήσει τον θάνατο;

Μια τέτοια εμφάνιση, το φυσικό ήταν ότι θα έσβηνε κάθε καλή εντύπωση, που τυχόν θα διατηρούσαν από την επικοινωνία μαζί Του κατά το διάστημα της ζωής Του.

Μια τέτοια επικοινωνία το πολύ-πολύ θα τους ωδηγούσε σ' ένα βαθύ αίσθημα οίκτου και συμπόνιας. Μα τότε και επ' ουδενί λόγω δεν θα τους έκανε να νοιώσουν την ανάγκη να Τον προσκυνήσουν

σαν θεό, σαν Κύριο της ζωής και του θανάτου».

2. Με άλλα λόγια, ο Στράους διεκήρυξε, ότι ο άνθρωπος που σέβεται τον εαυτό του σαν ον λογικό, δεν μπορεί να αποδεχθή μια τέτοια ανόητη θεωρία. Γιατί δεν στέκει λογικά.

Και όμως το βιβλίο του Βεντουρίνι διαβάστηκε πολύ! Γιατί; Γιατί πολλοί άνθρωποι ψάχνουν για μαλακό μαξιλαράκι. Να κοιμίζονται την συνείδηση τους, να μην τους ελέγχει για τα έργα τους.

γ. Ιατρική θεώρηση της θεωρίας.

Σήμερα τα πράγματα είναι πιο πολύ ξεκαθαρισμένα από ό,τι εμφανιζόταν ο Στράους. Γιατί έχει αποδειχθή ιατρικά, ότι περίπτωση νεκροφάνειας ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ.

Ας ιδούμε λοιπόν:

- Πώς εσταυρώθη ο Χριστός.
- Πώς απέθανε ο Χριστός στον Σταυρό.
- Πώς επιστοποιήθη, ότι ο Χριστός είχε πράγματι πεθάνει στον Σταυρό.

Πώς εσταυρώθη ο Χριστός.

Ο Χριστός δεν «έπαθε νεκροφάνεια», ενώ εκοιμάτο ήσυχος στο «κρεβατάκι» Του. Οι τελευταίες Του ημέρες ήσαν ημέρες αφορήτου ψυχικού και σωματικού πόνου. Και τρομερά εξαντλητικές. Ακόμη και για τον πιο ρωμαλέο οργανισμό.

Τις δυο τελευταίες ημέρες ο Ιησούς δεν αναπαύθηκε καθόλου, ούτε για μια στιγμή. Και ψυχολογικά καταπονήθηκε τόσο, ώστε Του παρουσιάσθη το σπανιότατο φαινόμενο της αιμαθιδρωσίας. Ενώ προσευχόταν στο Όρος των Ελαιών «εγένετο εν αγωνία» και εγένετο ο ιδρώς αυτού ωσεί θρόμβοι αίματος καταβαίνοντες επί την γην» (Λουκ. 22,44). Το φαινόμενο είναι ιατρικά τεκμηριωμένο, προϋποθέτει ασύλληπτο στην διάνοια εσωτερικό πόνο και επιφέρει ολοσχερή εξάντληση.

Ακολούθησε ένα απίθανης βιαιότητας και μοχθηρίας διήμερο μαρτύριο (εμπτυσμοί, ραπίσματα, κολαφίσματα, γρονθοκοπήματα, κ.ά.), από ανθρώπους που μ' αυτά ενόμιζαν «λατρείαν προσφέρουν

τω Θεώ» (Ιωάν. 16,2). Με κορύφωση το φραγγέλιο.

Το φραγγέλιο ήταν ένα σατανικής επινόησης μαστίγιο. Αποτελείτο από πολλά λουρίδια πέτσινά στα άκρα των οποίων είχαν προσδεθή αιχμηρά σιδερένια αγγίστρια, που σε κάθε χτύπημα κυριολεκτικά εξέσχιζαν τις σάρκες του τιμωρουμένου, σε βαθμό που να φαίνονται τα κόκκαλά του! Η φραγγέλωση εγίνετο με τρόπο που να «πιάνη» όλη την έκταση του σώματος από τους ώμους μέχρι τα γόνατα.

Με το φραγγέλιο δεν προσεφέρετο καμιά απολύτως ιατρική βοήθεια. Έτσι οι συνέπειες της φραγγελώσεως, όχι μόνο παρέμεναν, αλλά και επολλαπλασιάζοντο. Γι' αυτό στάθηκε αδύνατο στον Χριστό να βαστάση τον σταυρό Του. Και ηγγάρευσαν τον Σίμωνα τον Κυρηναίο, ίνα άρη αυτόν (Ματθ. 27,32).

Επακολούθησε η σταύρωση του Ιησού Χριστού κατά το ρωμαϊκό σύστημα• δηλ. τον εκάρφωσαν σε σταυρό σχήματος + (Οι σταυροί των ρωμαίων ήσαν συνήθως σχήματος Τα ή + ή Χ). Οι Πέρσες εκρεμούσαν τους καταδίκους δεμένους από τα χέρια σε ένα σταυρό, που ήταν ένας απλός στύλος. Έχει σήμερα διαπιστωθή ότι τα καρφιά στα χέρια του καταδίκου ενεπηγνύοντο στον καρπό και όχι στην παλάμη, ώστε άντεχαν να βαστάζουν το βάρος του εσταυρωμένου, χωρίς να σπάζουν τα κόκκαλά του.

2. Πώς απέθανε ο Χριστός στον Σταυρό

Παίρνομε για οδηγό τον καθηγητή Σπ. Μακρή. Γράφει:

«Το αν ο Χριστός απέθανε απάνω στο σταυρό είναι θέμα που έχει απόλυτη συνάφεια με την επιστήμη της ιατρικής. Γιατί αυτή μελετάει την φύση και τις συνέπειες όλων των σωματικών κακώσεων που επιφέρουν την βαθμιαία κατάρρευση των ζωτικών λειτουργιών του σώματος, και αυτή διαπιστώνει, αν έχη επέλθει ο θάνατος.

Αξίζει, λοιπόν, πρώτα από όλα να επισημανθή το ότι: για πρώτη φορά στην ιστορία αμφισβητήθηκε, αν ο Χριστός είχε πεθάνει επάνω στον Σταυρό κατά τον 17ο αιώνα. Και αυτό γιατί τότε, τουλάχιστον στην Ευρώπη, δεν υπήρχαν πια άνθρωποι, που να

είχαν κατά κάποιο τρόπο αποκτήσει κάποια – έστω και ελάχιστη – εμπειρία για το πώς πέθαινε ο κατάδικος στον Σταυρό. Έτσι φαντάστηκαν, ότι ο θάνατος επήρχετο από αιμορραγία, από απώλεια αίματος και δυνάμεων.

Μα σήμερα είναι πια γνωστό και τεκμηριωμένο ιατρικά, ότι ο θάνατος στον Σταυρό επήρχετο από ασφυξία».

2. Αυτό ετεκμηριώθη ως εξής:

α. Κατά την διάρκεια του Α' Παγκοσμίου πολέμου (1914-1918) οι Γερμανοί έκαναν χρήση μιας πειθαρχικής ποινής, που την ωνόμαζαν Aufbinden (= ανάρτηση). Έδεναν και εκρεμούσαν τον κατάδικο σε ένα στύλο από τα χέρια, ώστε να μην πατούν τα πόδια του στην γη.

β. Στη θέση αυτή, το βάρος του σώματος τραβούσε ολόκληρο τον άνθρωπο προς τα κάτω. Εσφίγγετο τόσο πολύ το στήθος, ώστε να διακόπτεται η λειτουργία της αναπνοής. Για να αποκαταστήσει την αναπνοή του ο κατάδικος έπρεπε – εντείνοντας όλες τις δυνάμεις των βραχιόνων – να ανυψωθεί τόσο, ώστε να ελευθερωθεί τουλάχιστον η λειτουργία των πνευμόνων. Στην προσπάθεια του να κρατηθεί όσο το δυνατόν μακρότερο χρονικό διάστημα ανυψωμένος, κατέβαλλε τόση προσπάθεια, ώστε από την εξάντληση έρρεε ποταμηδόν από όλο του το σώμα ιδρώτας. Κάτω από τα πόδια των «αναρτημένων» εδημιουργείτο μια κατά κυριολεξία λίμνη από ιδρώτα!

γ. Η μελέτη των περιστατικών και συμπτωμάτων, κάτω από τα οποία απέθνησκαν οι «αναρτημένοι», ωδήγησε τους ιατρούς στα εξής συμπεράσματα:

- Ακόμη και στην περίπτωση που ο «αναρτημένος» είχε υπεράνθρωπη δύναμη και είχε επιδείξει ανάλογες αθλητικές επιδόσεις, οι δυνάμεις του εξαντλούντο πολύ γρήγορα.

- Οι κινήσεις που χρειάζονται για να ανυψωθεί το κορμί του σταυρωμένου για να μπορέσει να αναπνεύσει απέβαιναν όλο και πιο εξαντλητικές και επώδυνες.

- Τελικά ο κατάδικος δεν κατόρθωνε να ανυψωθεί, όσο απαιτείτο για την αναπνοή, και έτσι μετά 3-6 λεπτά επήρχετο θάνατος από ασφυξία.

- Το κάρφωμα στο σταυρό έκανε το μαρτύριο ολίγο πιο οδυνηρό στην αρχή• αλλά επέφερε σε πιο σύντομο χρόνο την πλήρη

εξάντληση και άρα τον θάνατο. Από αυτό συμπεραίνουμε, ότι το κάρφωμα στον σταυρό (που εφάρμοζαν οι Ρωμαίοι) ήταν φιλανθρωπότερη μορφή σταυρώσεως από την πρόσδεση στον σταυρό (που εφάρμοζαν οι Πέρσες και οι Γερμανοί).

δ. Οι Ρωμαίοι εθεωρούσαν την σταύρωση σαν το πιο απάνθρωπο και φρικώδες μέσο εκτελέσεως (Deterrimum et crudelissimum supplicium).

3. Ο Χριστός εξ αιτίας της εξάντλησής Του, που είχε προηγηθεί, έμεινε στον σταυρό μόνο τρεις ώρες. Το χρονικό αυτό διάστημα ήταν ασυνήθιστα μικρό. Και έκαμε τον ηγεμόνα Πόντιο Πιλάτο να απορή, πώς ο Χριστός είχε τόσο γρήγορα πεθάνει (Μαρκ. 15,44)! Αυτή είναι η εξήγηση που μας δίνει η ιατρική επιστήμη. Ο Ιησούς απέθανε από ασφυξία. Μα επειδή ο Ίδιος το ηθέλησε.

- Σήμερα δεν υπάρχει πια ιατρικά καμιά αμφιβολία, ότι οι κατάδικοι στον σταυρό απέθνησκαν από ασφυξία.
- Έχει τεκμηριωθεί ιατρικά, ότι και μετά από εξάντληση και λιποθυμία, ο από ασφυξία θάνατος δεν ανακόπτεται.
- Οι σταυρωμένοι πέθαιναν από ασφυξία. Σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις.

Πώς επιστοποιήθη ότι ο Χριστός είχε πράγματι πεθάνει στον Σταυρό.

Ο θάνατος του Χριστού στον Σταυρό επιστοποιήθη. Και μάλιστα με ιατρικά έγκυρο τρόπο. Ιδού πως:

Οι Ρωμαίοι λεγεωνάριοι (= στρατιώτες), επαγγελματίες σκληρών τιμωριών, ήξεραν πότε ένας τιμωρημένος είναι λιποθυμισμένος και πότε πραγματικά πεθαμένος. Παρακολουθούσαν άγρυπνα την καλή εκτέλεση των ποινών. Γιατί ο νόμος ώριζε σαφώς, ότι αν ο αρμόδιος στρατιώτης επιστοποιούσε θάνατο που δεν είχε επέλθει πράγματι, καταδικαζόταν σε σταύρωση, λόγω κακής εκτελέσεως του καθήκοντός του.

Όταν οι στρατιώτες είχαν κάποιο λόγο να τελειώνουν γρήγορα με τις εκτελέσεις αυτές, χτυπούσαν τα σκέλη των καταδικασμένων με ένα σιδερένιο λοστό και τους ετσάκιζαν τα οστά των μηρών και των κνημών. Μετά από αυτό ο σταυρωμένος παρέλυε εντελώς και ο

από ασφυξία θάνατος επακολουθούσε σε ελάχιστα λεπτά. Η μέθοδος αυτή (επισπεύσεως του θανάτου!) εφαρμόσθηκε στους δύο ληστές, που είχαν σταυρωθή μαζί με τον Κύριο.

Προκειμένου περί του Ιησού, ο αρμόδιος στρατιώτης θέλοντας να πεισθή, ότι είχε πράγματι πεθάνει, «λόγχη την πλευράν αυτού ένυξε• και ευθέως εξήλθε αίμα ύδωρ». Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης που έτυχε να είναι τότε κοντά στον Σταυρό, μας πληροφορεί ότι αυτό το είδε με τα μάτια του. «Και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε και αληθινή εστίν η μαρτυρία αυτού» (Ιωάν. 19,35).

Σήμερα είναι ιατρικά βέβαιο ότι:

- το Αίμα και το Ύδωρ είναι ένα υγρό που δημιουργείται στον χώρο του άνω διαφράγματος λίγη ώρα μετά τον βιολογικό θάνατο του ανθρώπου. Συνεπώς η εκροή υγρού αυτού μαρτυρεί ότι ο βιολογικός θάνατος του Ιησού είχε επέλθει.
- από την πληγή αυτή εμπήκε στον χώρο του άνω διαφράγματος ατμοσφαιρικός αέρας, που, όταν περάση εκεί επιφέρει ακαριαία τον θάνατο (πνευμονοθώρακας).

δ. Συμπέρασμα

Μετά από αυτά, κάθε κουβέντα για νεκροφάνεια του Ιησού δεν είναι παρά αντιεπιστημονικές φλυαρίες.

Όμως το βιβλίο αυτό του Βεντουρίνι επραγματοποίησε πολλές εκδόσεις! Το εδιάβασαν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι! Και τους διέλυσε πνευματικά!

Η θεωρία των ψευδαισθήσεων(συνεχίζεται ...)

Η μαρτυρία των αποστόλων για

την Ανάσταση του Χριστού

+Επισκόπου Νικοπόλεως Μελετίου

Κάθε άνθρωπος, όταν του μιλάνε για ανάσταση νεκρών, όσο και αν είναι εύπιστος, δυσκολεύεται να δεχτή τέτοιες ιδέες.

Μα, αν συμβή και να του επιστήσουν την προσοχή, πως κινδυνεύει να πέση και θύμα απάτης, τότε σταυροκουμπώνεται! Και όσο κι αν είναι εύπιστος, γίνεται πιο δύσπιστος. Θυμηθήτε και τον άπιστο Θωμά! Και διερωτάται:

- Μήπως δεν αναστήθηκε ο Χριστός;
- Μήπως μας απατούν οι απόστολοι;

Πόσο εύκολο να οδηγηθή κανείς στις σκέψεις αυτές! Αλλά και τι τραγικό, να μην ξέρη να τις ξεδιαλύνη! Αφού

α. το ζήτημα, αν πιστεύω στην ανάσταση, είναι το πιο βασικό στην ζωή μας (βλ. εισαγωγή παρ. 3-4), και

β. ανάσταση νεκρού μπορεί να γίνη μόνο με την δύναμη του Θεού.

Για να βοηθηθούμε να τις ξεδιαλύνωμε, ας θυμηθούμε, ότι οι άνθρωποι συνήθως απατούν•

- ή για χρήματα (= υλικά αγαθά),
- ή για ηδονές και απολαύσεις,
- ή για δόξες και τιμές.

Μπορούμε να υπαγάγωμε τους αποστόλους σε κάποια από αυτές τις κατηγορίες απατεώνων;

Λαχτάρησαν για χρήματα, για απολαύσεις, για τιμές; Πώς έζησαν;

Πώς απέθαναν;

Αυτά μιλάνε πιο εύγλωττα και πιο πειστικά από τις εξυπνάδες των στοχαστών.

Η ειλικρίνειά τους

Όποιος ψάχνει για δόξες και τιμές, κρύβει τα ελαττώματά του, παρουσιάζει τις αρετές του και βρίζει τους άλλους. Έτσι εξυψώνεται.

Οι απόστολοι παρουσιάζουν όλα τους τα ελαττώματα. Μιλούν ήρεμα για τους εχθρούς τους με λόγια τιμητικά• δεν βρίζουν. Δεν κακολογούν κανένα!

Ο Πέτρος ήταν ο έξαρχος των αποστόλων. Πρωτοκορυφαίος. Μα δεν ευρίσκομε πουθενά στις άγιες Γραφές καμιά εξιδανίκευση της προσωπικότητός του. Δεν πλάθεται για αυτόν κανένας φωτοστέφανος δόξης και αγιότητας. Αντίθετα, οι ελλείψεις του, οι αμαρτίες του, τα λάθη του, τα ελαττώματά του, όλα «στη φόρα» όλα στο χαρτί! για πάντα!

- Δεν κατάλαβε κάποτε μερικά λόγια του Χριστού. Ο Χριστός τον ωνόμασε «χοντροκέφαλο» (βλ. Ματθ.15,16)!

- Προσπάθησε να εμποδίση τον Ιησού, να μην πάη να σταυρωθή. Ο Χριστός τον απεκάλεσε «Σατανά» (Ματθ. 16,23)!

- Αρνήθηκε τον Χριστό από δειλία. Τον βλασφήμησε. Και τον «αναθεμάτισε» (Μάρκου 14,71, Ματθ. 26,74).

Όλα του τα μελανά σημεία – όντως μελανά – στο χαρτί!

Και αντίθετα, των εχθρών τους παρουσιάζουν όλα τα φωτεινά σημεία!

Περιγράφουν λεπτομερώς όλους τους ηθικούς προβληματισμούς του Ηρώδη (Μαρκ. 6,26, Λουκ. 18,23) του Πιλάτου (Ματθ. 27,15-26, Λουκ. 23,20, Ιωάν. 18,28-19,16), του Καϊάφα (Ιω. 11,50). Όποιος διαβάσει το Ευαγγέλιο αισθάνεται συμπάθεια για τους δυστυχείς αυτούς ηγέτες, που έχοντας καλή διάθεση δεν μπόρεσαν να ξεκαθαρίσουν μέσα τους ένα απλό πράγμα: ότι οι ηθικοί προβληματισμοί δεν αρκούν.

Οι απόστολοι δεν βρίζουν κανένα! Ούτε τον αχάριστο λαό• ούτε τους αρχιερείς• ούτε τους άρχοντες.

Κάτι ακόμη πιο σημαντικό. Δεν έχουν αγωνία να εξιδανικεύσουν το κέντρο του κηρύγματός τους, τον Ιησού Χριστό. Περιγράφουν με ρεαλισμό την αγωνία του Χριστού μπροστά στον θάνατο (Λουκ. 22,44). Με τον ίδιο όμως ρεαλισμό περιγράφουν και την όντως μεγαλειώδη γαλήνη και ηρεμία του αγίου Στεφάνου, την ώρα που τον ελιθοβολούσαν (Πραξ. 7,54-60). Ο Στέφανος φαίνεται πιο μεγαλειώδης από τον Χριστό! Αυτό δείχνει ότι:

- Γράφουν με οδηγό την ιστορία, όχι την καρδιά τους!
- Γράφουν αυτά που είδαν, όχι εκείνα που εμείς φανταζόμαστε ότι ποθούσαν!

Πόση ειλικρίνεια! Τι εκπληκτικά μοναδικό παράδειγμα! Μέσα σε ένα ατέρμονα ωκεανό περιπτώσεων, πού:

- οι φίλοι βλέπουν μόνο φωτεινά σημεία• και λιβανίζουν!
- οι εχθροί βλέπουν μόνο σκιερά σημεία• και υβρίζουν!

Τα σημεία αυτά είναι πολύ θετικά για τους αποστόλους. Δείχνουν ειλικρίνεια, που εμπνέει εμπιστοσύνη.

Τι εκέρδισαν• τι απόλαυσαν.

Οι άνθρωποι απατούν για κέρδη, οφέλη, απόλαυση, ηδονή, δόξα, τιμή, καλή και άνετη ζωή.

Τι από αυτά απόκτησαν οι απόστολοι στην ζωή τους;

Η απάντηση είναι: Φτώχεια. Πείνα. Ξύλο. Διωγμούς. Φυλακίσεις. Πίκρες. Βάσανα. Και επονείδιστο θάνατο.

Ο Απόστολος Παύλος γράφει:

«Ο θεός εμάς τους αποστόλους μας έβαλε, σε όλη μας την ζωή να μοιάζουμε με καταδίκους σε θάνατο, που περιμένουν την εκτέλεση• σαν να είμαστε οι χειρότεροι άνθρωποι του κόσμου! Μέχρι την στιγμή αυτή δεν έχουμε όχι να διασκεδάσωμε, αλλά ούτε να φάμε. ούτε να πιούμε, ούτε να ντυθούμε! Έχομε καταντήσει καρπαζοεισπράκτορες. Τρέχομε από τόπο σε τόπο. Και ζούμε με τον ιδρώτα μας. Με τον κόπο των χειρών μας. Μας βρίζουν. Μας κατατρέχουν. Μας βλασφημούν. Καταντήσαμε τα σκουπίδια του κόσμου. Ζούμε με την κοινή καταφρόνηση όλων. Σαν να είμαστε καθάρματα» (Α' Κορινθ. 4,9-13)!

Κάπως έτσι έζησαν οι απόστολοι, που επήγαν να κηρύξουν το Ευαγγέλιο στα πολιτισμένα μέρη του ελληνορωμαϊκού κόσμου!

Εκείνοι που επήγαν στην Σκυθία, στην Αιθιοπία και στις Ινδίες, πόσο χειρότερο θα υπέφεραν!

Δεν είναι υπερβολή να ειπούμε: Έζησαν σαν σκυλιά!

Και πώς απέθαναν; Σαν κακούργοι!

Όλοι με οικτρό θάνατο. Και όλοι προτίμησαν τον θάνατο, παρά να αρνηθούν την πίστη τους: Ότι ο Χριστός είναι ο θεός. Ότι σταυρώθηκε για μας. Ότι ετάφη. Ότι ανέστη εκ νεκρών. Ότι κάθεται εκ δεξιών του Πατρός . Ότι θα έλθη πάλι, να κρίνη ζώντας και νεκρούς.

Αρκούσε να αρνηθούν αυτήν την πίστη, όχι μόνο για να γλυτώσουν τον θάνατο, αλλά και να ζήσουν ζωή ανέσεως και χαράς. Μα όλοι προτίμησαν τον θάνατο. Όλοι!

Και τι θάνατο;

- Τον Πέτρο• τον εσταύρωσαν!
- Τον Ανδρέα• τον εσταύρωσαν.
- Τον Ματθαίο• τον έκαυσαν ζωντανό σε ένα καμίνι.
- Τον Ιάκωβο• τον έσφαξαν με μαχαίρι.
- Τον Σίμωνα• τον Ζηλωτή τον εσταύρωσαν.
- Τον Φίλιππο• τον εκρέμασαν ανάποδα.
- Τον Ιάκωβο τον του Ζεβεδαίου• τον έσφαξαν.
- Τον Βαρθολομαίο• τον εσταύρωσαν.
- Τον Ιούδα τον θαδδαίο• τον εσκότωσαν με τόξα.
- Τον Θωμά• τον εσκότωσαν στο σημάδι με τόξα.
- Τον Ματθία• απέθανε από βασανιστήρια.

Ο μόνος που πέθανε φυσικό θάνατο είναι ο ευαγγελιστής Ιωάννης ο θεολόγος.

Και απέθαναν όλοι ήρεμα.

- Χωρίς να ζητούν εκδίκηση.
- Χωρίς να υψώνουν τις γροθιές τους, εναντίον των βασανιστών τους.
- Χωρίς να καταρώνται.

Αντίθετα.

Συγχωρούσαν ολοψύχως τους εκτελεστές τους.

Και προσεύχονται για αυτούς, γεμάτοι αγάπη.

Γράφει ο μεγάλος Γάλλος Χριστιανός Φιλόσοφος Βλ. Πασκάλ:

Je crois volontiers les histoires, dont les témoins se font

égorgés! Δηλ. αποδέχομαι άνετα τα γεγονότα εκείνα, για τα οποία, εκείνοι που τα είδαν, δέχθηκαν να πεθάνουν με μαρτυρικό θάνατο.

Και γιατί επροτίμησαν να πεθάνουν;

Για να μην προδώσουν την αλήθεια, που τους εφάνέρωσε ο Χριστός. Για να φτάσουν στο βραβείο της «άνω κλήσεως», δηλ. στην αιώνια ζωή στην βασιλεία του Θεού.

Με επίγεια κριτήρια κοντά στο Χριστό οι απόστολοι εκέρδισαν:

- ατιμία και καταφρόνηση•
- κατατρεγμούς και ξυλοδαρμούς•
- ταλαιπωρίες και στερήσεις•
- επώδυνο και επονείδιστο θάνατο!

Αν δεν εμπιστευθούμε στους αποστόλους, σε ποιόν θα εμπιστευθούμε;

Άραγε θα εύρωμε, όσο και να ψάξωμε, άλλον άνθρωπο με τόση ειλικρίνεια και φιλαλήθεια, όσο οι άγιοι απόστολοι;

Τι κρύβεται από πίσω.

Ναι, θα ειπή κανείς, είναι βέβαιο, οι απόστολοι έζησαν σαν σκυλιά. Και πέθαναν σαν κακούργοι.

Μα συμφώνησαν! Και τα έγγραψαν, όπως συμφώνησαν! Για – ποιος ξέρει τι συμφέροντα και υπολογισμούς!

Αντί για κάθε άλλη απάντηση, ας ιδούμε τι λέγει ο περίφημος Γάλλος μαθηματικός και φιλόσοφος Βλ. Πασκάλ:

«Η άποψη, ότι οι απόστολοι με αυτά που γράφουν στα ευαγγέλια μας απατούν, είναι πολύ ανόητη».

Ας προσπαθήσωμε να ιδούμε, που οδηγεί η σκέψη ότι οι δώδεκα απόστολοι, όταν ο Χριστός σταυρώθηκε και ετάφη, συσκέφθηκαν και αποφάσισαν να λένε ότι ο Χριστός αναστήθηκε!

Ένα τέτοιο πράγμα πρώτα από όλα θα εσήμαινε, ότι επήραν την απόφαση να τινάξουν στον αέρα όλες τις θεμελιώδεις κοσμικές και θρησκευτικές αρχές του παλαιού κόσμου!

Μα η ψυχή του ανθρώπου είναι σε φοβερό βαθμό ασταθής. Ταλαντεύεται. Δυσπιστεί. Αμφιβάλλει για όλα. Είναι εύκολο – μας λέει η πείρα – να κλονίση κανείς ακόμη και τον πιο σταθερό

άνθρωπο. Αρκούν δύο υποσχέσεις. Αρκούν δύο υψηλής περιωπής δώρα.

Και μην ξεχνάμε, πως στην περίπτωση αυτή, έστω ένας και αν υπέκυπτε σ' αυτούς τους τόσο δυνατούς πειρασμούς, έστω ένας μόνο αν δεν άντεχε στα ακόμη πιο ισχυρά επιχειρήματα των αντιπάλων τους (δηλ. στην απειλή για βασανιστήρια, φυλακή και θάνατο!), ολόκληρο το οικοδόμημά τους κατέρρεε.

Μα κανείς δεν εκάμφθη. Γιατί δεν εκήρυτταν ιδέες, αλλά γεγονότα, με προεκτάσεις για όλη την αιωνιότητα.

Σε συμφωνίες για κέρδη, μπορεί να βρεθούν άνθρωποι που να εμμένουν! Μα σε συμφωνίες, που οδηγούν σε καταστροφή, δεν εμμένει κανείς!... Το μαρτύριο είναι πολύ πικρό! Οι μάρτυρες δεν ήσαν μόνο δώδεκα, αλλά εκατομμύρια!

Και μαρτυρία της πείρας του παρελθόντος (χιλιάδες χρόνια!...) είναι αδυσώπητη. Και μας λέει:

Μέχρι σήμερα δεν ευρέθησαν πουθενά δυο άνθρωποι, που να συμφώνησαν να πεθάνουν για ένα ψέμα, χωρίς μετά από λίγο να αλλάξουν γνώμη.

Πικρός ο θάνατος, ο χωρίς ελπίδα.

Γράφει ο διάσημος αμερικανός νομικός Simon Greenleaf (Σίμων Γκρήνληφ), καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Χάρβαντ, που η ειδικότητά του ήταν: πώς πρέπει να συγκεντρώνουν οι δικαστικοί μαρτυρίες και ενδείξεις, και πώς να τις αξιολογούν, αν είναι σωστές ή όχι:

«Σε καμιά διήγηση ηρωϊκών πολεμικών κατορθωμάτων της παγκόσμιας ιστορίας δεν θα μπορέση κανείς να βρη παραδείγματα τέτοιας ηρωϊκής εμμονής σε αρχές, τέτοια υπομονή, και τέτοιον ανδρισμό.

Στους αποστόλους εδόθησαν χίλιες δυο αφορμές και ευκαιρίες «να πιαστούν» και να αναθεωρήσουν τις βασικές αρχές του «πιστεύω» τους. Μα δεν έκαμαν ποτέ.

Μετά από όλα αυτά είναι δυνατό ποτέ να ειπούμε, ότι οι απόστολοι είναι αυτουργοί απάτης;

Λογικά και ιστορικο-δικαστικά τέτοια εκδοχή δεν στέκει!

Μήπως όμως είναι θύματα απάτης;

Μήπως απατήθηκαν οι Απόστολοι; (συνεχίζετε...)

(απο το βιβλίο "Τι είναι ο Χριστός" , κεφάλαιο Ε')

Η Ανάσταση του Χριστού...αλήθεια ή ψέμα!

+Επισκόπου Νικοπόλεως Μελετίου

Η Ανάσταση του Χριστού είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της χριστιανικής πίστης.

α. Ο απόστολος Παύλος γράφει:

Η ανάσταση είναι το ουσιαστικώτερο σημείο της πίστης μας. Αυτό σημαίνει: Αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε,

- η πίστη μας είναι στο σύνολό της μάταιη•
- και εμείς οι απόστολοι είμαστε ένα συνάφι βλάσφημοι και παλιάνθρωποι, αφού εκηρύξαμε – για λογαριασμό του Θεού! – ένα ψέμα: ότι ανάστησε τον Χριστό• χωρίς να τον έχη πράγματι αναστήσει (Α' Κορ. 15,15-16)!

β. Και ο άγιος Αυγουστίνος γράφει:

«Δεν είναι καθόλου για μας μεγάλο, αν πιστεύουμε ότι ο Χριστός απέθανε. Αυτό το πιστεύουν και οι ειδωλολάτρες. Και οι Ιουδαίοι. Και όλοι οι παλιάνθρωποι. Όλοι το πιστεύουν, ότι απέθανε. Η πίστη των χριστιανών είναι η Ανάσταση του Χριστού. Αυτό είναι για μας το μεγάλο: Πιστεύουμε, ότι ο Χριστός αναστήθηκε;».

γ. Και ο περίφημος R. Strauss (Ρίχαρντ Στράους) στα γεράματα

του ωμολόγησε:

Αφού δεν πιστεύω στην Ανάσταση του Χριστού, δεν είμαι χριστιανός .

Να λοιπόν το ερώτημα: Αναστήθηκε ο Χριστός; ή ΝΑΙ, ή ΟΧΙ! Άλλη λύση δεν χωρεί!

* Αν αναστήθηκε, τότε είναι αυτό που μας έλεγε. Είναι θεός. Και όλα όσα έλεγε, είναι όλα αληθινά.

* Αν δεν αναστήθηκε, τότε οι απόστολοι μας λένε ψέματα! Και

ή είναι αυτουργοί απάτης

• ή είναι θύματα απάτης.

Ένα από τα δύο: ή απατούν ή απατήθηκαν ε»! Ας εξετάσουμε προσεκτικά τις δύο αυτές εκδοχές:

Α' ΜΗΠΩΣ ΜΑΣ ΑΠΑΤΗΣΑΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ;

α. Έκλεψαν το σώμα

Ο Ιησούς εσταυρώθη. Απέθανε στο Σταυρό. Και ετάφη από τους «ευσχήμονες» (=εβραίους αξιωματούχους) μαθητές Του Ιωσήφ και Νικόδημο.

Ετάφη εσπευσμένα. Γιατί εκοιμήθη, λίγο πριν δύση ο ήλιος. Και από την δύση του ηλίου άρχιζε ο εορτασμός του Πάσχα. Έτσι ο Ιωσήφ, αφού Τον άλειψε με αρώματα και σμυρναλόη και Τον ετύλιξε με ένα σινδόνι, Τον έβαλε στον τάφο που ετοιμάζε για τον εαυτό του. Ένα τάφο λελατομημένο (= σκαλισμένο) επάνω σε ένα βράχο. Και έκλεισε στο στόμιο του τάφου με μια μεγάλη πλάκα, που δύσκολα την μετακινούσαν δύο άνδρες (Ματθ. 27,60).

Την επομένη, παρ' ότι εόρταζαν το Πάσχα οι αρχιερείς των Εβραίων, αδιαφορώντας για εορτή και διατάξεις περί καθαρότητας (βλ. Ιω. 18,28), επήγαν στο πραιτώριο. Και είπαν στον Πιλάτο:

– Κύριε, εμνήσθημεν, ότι εκείνος ο πλάνος είπεν έτι ζων: Μετά τρεις ημέρας εγείρομαι! Κέλευσον ουν ασφαλισθήναι τον τάφον έως της τρίτης ημέρας• μήποτε ελθόντες οι μαθηταί Αυτού νυκτός κλέψωσιν Αυτόν και είπωσι, ότι: Ηγέρθη από των νεκρών. Και έσται η εσχάτη πλάνη χειρών της πρώτης (Ματθ. 27,63-64). Δηλαδή: Εξοχώτατε, θυμηθήκαμε, ότι εκείνος ο πλάνος είχε

ειπεί: Μετά τρεις ημέρες θα αναστηθώ. Σε παρακαλούμε, διάταξε να φρουρηθή ο τάφος, μέχρι που να συμπληρωθή και η τρίτη ημέρα. Γιατί φοβούμεθα, πως θα πάμε οι μαθητές Του και θα Τον κλέψουν. Και θα λένε: Αναστήθηκε. Και η πλάνη αυτή θα είναι η χειρότερη που μπορεί κανείς να φαντασθή!

Ο Πιλάτος τους έδειξε κατανόηση!

- Τους έδωσε μια ολόκληρη κουστωδία.
- Εσφράγισε τον λίθο του τάφου με την σφραγίδα του.
- Έθεσε την κουστωδία υπό την άμεση εποπτεία του Καϊάφα• στις διαταγές του Καϊάφα.

Η ρύθμιση αυτή ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να περιμένει ο Καϊάφας. Τον εξασφάλιζε σε απόλυτο βαθμό. Μα παράλληλα ήταν και ένα μοναδικό στον κόσμο γεγονός. Ούτε ξανάγινε. Ούτε θα ξαναγίνη ποτέ, όσο υπάρχει κόσμος. Φρουρούσαν τον τάφο, να μη χαθή ο νεκρός!

Μα την άλλη ημέρα το πρωί, τρίτη ημερολογιακή ημέρα από την στιγμή του θανάτου του Ιησού, ο τάφος ευρέθη κενός. Έλειπε ο νεκρός!

Ο κενός τάφος υπήρξε γεγονός ιστορικό, που κανείς δεν το αμφισβήτησε.

- Οι μαθητές έδωσαν την εξήγηση: Ο Χριστός αναστήθηκε εκ νεκρών. Τον είδαμε. Τον εγνωρίσαμε. Τον εψηλάφησαμε. Μας μίλησε. Κουβεντιάσαμε. Εφάγαμε και ήπιαμε μαζί
- Οι Εβραίοι έδωσαν την δική τους εξήγηση: Το σώμα του Ιησού το έκλεψαν οι μαθητές. Κάποια στιγμή, που οι φρουροί είχαν όλοι αποκοιμηθή. Το έκλεψαν επίτηδες. Για να φτιάξουν το «παραμύθι», ότι ο Χριστός αναστήθηκε!

Έχομε δύο εκδοχές διαμετρικά αντίθετες. Και οι δύο δεν μπορεί να είναι σωστές!... Ποιά είναι η σωστή;

Πώς θα ερευνηθή η αλήθεια μιας πληροφορίας;

Μόνο με την ιστορικο-δικαστική μέθοδο (βλ. κεφ. Γ § δ'). Με άλλα λόγια πρέπει

- α. να ερευνηθούν όλες οι υπάρχουσες μαρτυρίες• και
- β. παράλληλα να ερευνηθούν με ευαισθησία δικαστικού ανακριτή τα κίνητρα, που ώθησαν τα συγκεκριμένα πρόσωπα να δώσουν την

κάθε μαρτυρία. Πρέπει σαν δικαστές-ανακριτές να ιδούμε, τι κρύβεται γύρω από την κάθε δήλωση, ομολογία ή κατάθεση. Στην έρευνα γύρω από τα κίνητρα οι δικαστικοί ανακριτές είναι επιστήμονες. Ακούουν ολίγα και βγάζουν συμπεράσματα:

- Αυτός δεν είναι δυνατόν να είναι αθώος.
- Αυτός δεν μπορεί να είναι ένοχος.
- Πίσω από τα λόγια αυτά κρύβεται κάτι το ύποπτο.

Δεν επιτρέπεται να επιστρατεύσωμε όλη μας την δυνατή κακοπιστία σε ό,τι έχει σχέση με την μαρτυρία των αποστόλων• και να δεχόμεθα καλόπιστα τις θέσεις των Εβραίων, από φόβο μη μας χαρακτηρίσουν «αντισημιτιστές»! Αυτό δεν είναι αντικειμενικότητα!

β. Η μαρτυρία των Εβραίων

Όπως είπαμε και πιο επάνω, οι Εβραίοι, όταν έμαθαν ότι ο τάφος του Ιησού ευρέθη κενός, έδωσαν την εξήγηση: Το σώμα του Ιησού το έκλεψαν οι μαθητές του, για να διαδώσουν τον μύθο, ότι αναστήθηκε.

Αν είμαστε δικαστές-ανακριτές, τί θα διερωτώμεθα;

Στέκει η μαρτυρία τους; Στέκει νομικά και λογικά η εξήγηση, που μας δίνουν; Πείθει;

Ας ακούσωμε μερικές παρατηρήσεις, που την εξήγηση αυτή των Εβραίων «την τινάζουν στον αέρα!».

Ακούσατε ποτέ τέτοιο πράγμα;

«Τίς είδε; Τίς ήκουσε, νεκρόν κλαπέντα ποτέ; Μάλιστα εσμυρνισμένον και γυμνόν, καταλιπόντα εν τω τάφω, τα εντάφια αυτού»;

Περιπτώσεις, που έκλεψαν τα ρούχα και τα κοσμήματα των νεκρών και αφήκαν τους νεκρούς, έχομε πολλές! Μα περίπτωση, που να έκλεψαν τον πεθαμένο, δεν υπάρχει στην παγκόσμια ιστορία! Καμμία! Πώς να δεχθώ τέτοια εξήγηση;

Πειράζει, που τα λόγια αυτά τα λέει τροπάριο; Χάνουν την αξία τους για αυτό;

Να Τον μισούν έπρεπε.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος κάνει τις εξής παρατηρήσεις:
Τον έκλεψαν; Να Τον κάμουν τί; Για ποιό λόγο; Γιατί; Λένε οι Εβραίοι: Τον έκλεψαν οι μαθητές Του... Επειδή Τον αγαπούσαν!...

Γιατί να τον αγαπούσαν; Να τον μισούν έπρεπε τότε! Γιατί τους είχε εξαπατήσει! Γιατί τους είχε εκμεταλλευθή απαίσια! Γιατί τους είχε ξεσηκώσει, με χίλιες δύο ψεύτικες ελπίδες! Τους είχε βάλει να αφήσουν τα σπίτια τους• τους γονείς τους• τις οικογένειές τους• τα αγαθά τους• την ζωή τους! Εξ αιτίας Του ολόκληρο το έθνος τους είχε στραφή εναντίον τους και τους εθεωρούσε προδότες και εχθρούς του! Γιατί όλα αυτά; Γιατί τους είχε φουσκώσει ψέματα! Να την είχε και ο ίδιος (σαν άνθρωπος) «πατήσει», θα μπορούσαν να εξακολουθούν και να Τον αγαπούν και να Τον συγχωρούν! Μα είναι φως-φανάρι, ότι όλα αυτά είχαν γίνει επίτηδες! Πώς να Τον συγχωρήσουν;

Τί είχε κάμει;

Τους είχε ειπεί, ότι είναι ο αθάνατος και παντοδύναμος θεός! Τους είχε υποσχεθή ολόκληρο τον ουρανό και αποδείχθηκε απλός άνθρωπος! Κανονικά λοιπόν, μετά από μια τέτοια εμπειρία, φυσικό ήταν για τους αποστόλους όχι να πάνε να Τον κλέψουν (για ποιό σκοπό; να Τον κάμουν τί;), αλλά να έβγαιναν στους δρόμους και να εφώναζαν: Μας γέλασε! Μας απάτησε! Μας φούσκωσε στα ψέματα! Μας επήρε στον λαιμό του!

Και ήταν σίγουρο, ότι τότε οι Εβραίοι και θα τους συγχωρούσαν και θα τους τιμούσαν.

Δεν έχει δίκιο ο άγιος Ιωάννης;

Μπορούσαν και να ήθελαν;

Ο ίδιος μεγάλος άγιος λέγει:

Το ψέμα παντού και πάντοτε πέφτει σε ένα σωρό αντιφάσεις. Ενώ, αντίθετα η αλήθεια όλο και λάμπει.

Έπρεπε να βρεθή τρόπος να πιστεύση ο κόσμος, ότι ο Χριστός απέθανε και ετάφη και ανέστη. Μα να, σ' αυτό μας βοηθούν οι εχθροί μας!

Και να πως: Εσφραγίσθη ο τάφος και ετέθη υπό φρουρήση! Μπορεί

με τέτοιες συνθήκες να γίνη λοβιτούρα; Και να, με τέτοιες συνθήκες ευρίσκουν τον τάφο κενό! Δεν γίνεται – μόνο από αυτό – ολοφάνερο, ότι αναστήθηκε; Τί άλλη εξήγηση μπορείς να βρης, κάτω από τέτοιες συνθήκες; Το βλέπεις, πώς με τον δικό τους τρόπο βοηθούν οι εχθροί μας να λάμψη η αλήθεια;

Τον έκλεψαν! Λένε.

Πότε τον έκλεψαν; Το Σάββατο, που δεν τους επέτρεπαν ούτε να βγουν από το σπίτι τους; Και έστω τον νόμο του θεού τον έγραψαν στα παλιά τους τα παπούτσια; Πώς ετόλμησαν να το σκεφθούν, να πάνε να κλέψουν εκείνο που φρουρούσε μια ολόκληρη κουστωδία; Και μάλιστα άνθρωποι τόσο δειλοί; Αλλά έστω και αυτό το έκαναν! Για ποιό λόγο; Για να ειπούν, πώς αναστήθηκε; Φθάνει να ειπή κανείς ένα τέτοιο πράγμα; Με τί έπειθαν τον κόσμο, ότι πράγματι αναστήθηκε; Τί θα του έλεγαν; Με τί θα το απεδείκνυαν; Με τί μούτρα θα έστεκαν και θα μιλούσαν για ένα πεθαμένο; Με τί καρδιά; Με τί ελπίδα; Τί θα επερίμεναν; Ποιά ανταμοιβή; Την ευλογία του θεού, που θα είχε οργισθή εναντίον τους;

Και με τί όπλα θα ξεκινούσαν για τέτοιο εγχείρημα;

- την σοφία και την ευγλωττία τους;

Ήσαν οι πιο αμόρφωτοι στον κόσμο!

- τον πλούτο τους;

Ήσαν ξυπόλυτοι!

- την ευγενική καταγωγή τους;

Ήσαν άνθρωποι απλοί, χωριάτες!

- τον αριθμό τους;

Ένδεκα ήσαν! Και κατατρομαγμένοι. Και ο αρχηγός τους έτρεμε μπροστά σε μια υπηρέτρια!

Η κουστωδία

Για εκείνους που δεν ξέρουν, σημειώνομε ότι η κουστωδία ήταν ένα σώμα 16 τουλάχιστον λεγεωναρίων (= πεπειραμένων στρατιωτών), που είχαν συλλογικά την υποχρέωση να φυλάττουν ό,τι τους ανέθεταν. Για την εκτέλεση της υπηρεσίας τους εχωρίζοντο σε τέσσερες ομάδες, από τις οποίες εκοιμάτο η μία•

και οι άλλες τρεις αγρυπνούσαν στο καθήκον τους. Αυτό το ώριζε μια παγία Ρωμαϊκή νομοθεσία, που προέβλεπε αυστηρότατες κυρώσεις για κάθε πλημμελή εκτέλεση του καθήκοντος, χωρίς να εξετάζει, αν είχε επέλθει βλάβη εξ αντικειμένου (= απώλεια του φρουρουμένου) ή όχι.

Η εκδοχή, ότι το σώμα του Ιησού το έκλεψαν από τον τάφο οι μαθητές Του, είναι η επίσημη εκδοχή των Εβραίων. Εκ πρώτης όψεως φαίνεται εύλογη. Μα δεν είναι. Για τους εξής λόγους:

- ο τάφος του Ιησού εφρουρείτο από κουστωδία•
- ο τάφος είχε σφραγισθή•
- η σφραγίδα κατεστράφη• και ο τάφος ανοίχθηκε•
- ο νόμος ώριζε: ο στρατιώτης, που εκτελούσε πλημμελώς τα καθήκοντά του, έπρεπε να εκτελεσθή•
- τα παραπτώματα ήσαν δέκα οκτώ•
- μια περίπτωση ήταν, αν είχε για λίγο αποκοιμηθή•
- μια άλλη, αν είχε για λίγο απομακρυνθή από τον τόπο του καθήκοντος.
- Για όλες τις παραβάσεις η ποινή ήταν: σταύρωση.

3. Με τέτοια νομοθεσία, και τέτοιες συνθήκες είναι ποτέ δυνατόν να αδιαφόρησαν και οι δέκα έξι στρατιώτες και να το έρριξαν στον ύπνο; Αυτό λογικά-δικαστικά δεν στέκει. Δημιουργεί πιο πολλά ερωτήματα από όσα λύνει. Φωνάζει, ότι πίσω από την εξήγηση αυτή κρύβεται κάποια σκοπιμότητα.

Για να φτιάξουν θρησκεία!

Έτσι λένε οι Εβραίοι; Τον έκλεψαν, για να ειπούν ότι αναστήθηκε• και να φτιάξουν θρησκεία!

Αλλά ας ιδούμε, πώς φτιάχνονται οι θρησκείες!

Το 1792 μέσα στην παραζάλη της Γαλλικής Επαναστάσεως, που κατάργησε με διάταγμα το θεό και τον Χριστό, και αποφάσισε να φτιάξει δική της θρησκεία, ένας La Reveillere Lereaux (Λα Ρεβεγιέρ Λεπώ) έφτιαξε μια δικής του έμπνευσης θρησκεία: την θρησκεία των θεοφιλανθρώπων.

Είχε από πίσω του όλον τον παντοδύναμον μηχανισμό της Γαλλικής Επανάστασης. Και άριστες συνθήκες, αφού ο λαός ήταν

αγανακτισμένος κατά της φράγκικης φεουδαρχικής ιεραρχίας της Καθολικής Εκκλησίας και το έδαφος ήταν προετοιμασμένο από το έργο των Διαφωτιστών! Και ποιό το αποτέλεσμα; Παρ' ότι η θρησκεία που επινοήθηκε ήταν λογοκρατική, γελούσαν οι πάντες με τα καμώματα του Λα Ρεβεγιέρ Λεπώ! Ακόμη και οι ηγέτες της Γαλλικής Επανάστασης!

Και εκείνος διαμαρτυρόταν!

– Δεν με βοηθείτε, όσο πρέπει! Το θέμα δεν πάει μπροστά! Μα γιατί ο Χριστός τα κατάφερε και εμείς δεν κάνουμε τίποτε;

Τότε ένας ηγέτης της Γαλλικής Επανάστασης του είπε:

– Είναι πολύ απλό. Αν και συ θέλεις να επιτύχη το έργο σου, διάλεξε μια Παρασκευή. Και σταυρώσου. Και πέθανε στον σταυρό. Και μεις θα σε θάψωμε. Μόνο πρόσεξε, να αναστηθής την Κυριακή! Τότε, όλα θα πάνε καλά!...

Μετά από λίγο οι εμπνεύσεις του Λα Ρεβεγιέρ Λεπώ διαλύθηκαν. Και το θυμόμαστε, μόνο για να γελάμε! Και όμως είχε άριστες προϋποθέσεις για να φτιάξη θρησκεία!

Δεν φτιάχνονται τόσο εύκολα οι θρησκείες. Και προ παντός δεν φτιάχνονται θρησκείες με συνεχείς διωγμούς.

Με διωγμούς και κυνηγήματα, λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ούτε τοίχο με πέτρες και λάσπη δεν μπορούμε να χτίσωμε! Μα οι απόστολοι με τέτοιους διωγμούς και με συνεχείς εξοντώσεις οικοδόμησαν Εκκλησίες και σε ολόκληρη την οικουμένη! Δεν μιλάω για Εκκλησίες-κτίρια!... Οικοδόμησαν Εκκλησίες από ανθρώπους με ψυχή και με φρόνημα ακατάβλητο• πράγμα πολύ δύσκολο!

Πώς με τέτοιες συνθήκες, έγινε τέτοιο πράγμα; Πώς επήρε τέτοια λαμπρή έκβαση το έργο τους; Δεν σου λέει τίποτε η έκβαση αυτή; Δεν το καταλαβαίνεις, ότι δεν θα εγίνετο τίποτε, αν δεν ήταν έργο της θείας δύναμης;

Υπάρχει πιο ανόητο επιχείρημα;

Μόλις ο τάφος ευρέθη κενός, ο Καϊάφας έδωσε την εξήγηση.

– Αυτό είναι έργο των μαθητών Του. Αυτοί επήγαν και έκλεψαν το σώμα του Ιησού. Κάποια στιγμή που είχαν αποκοιμηθή οι φρουροί.

Στο επιχείρημα αυτό απαντά ο άγιος Αυγουστίνος:

Τί λες, βρε ανόητε! Δεν βρήκες τίποτε καλλίτερο, να «τα μπαλώσης»;

Τόσο πολύ σου έφυγε το τσερβέλο; Τόσο πολύ βούλιαξες στον πάτο της κουτοπονηρίας; Ανθρώπους αποκοιμισμένους έχεις μάρτυρες; Ασφαλώς εσύ κοιμάσαι πιο πολύ! Αν εξάντλησες όλη την φαιά ουσία σου, και βρήκες τέτοια επιχειρήματα, συ πρέπει να κοιμάσαι ολόρθος! Αν οι στρατιώτες είχαν αποκοιμηθή, τί είδαν; Αν τους είδαν, πώς δεν τους έπιασαν; Και αν δεν είδαν, τί σόϊ μάρτυρες είναι!

Συμπέρασμα: Από όλα αυτά γίνεται φανερό ακόμη και στον πιο απλό άνθρωπο, ότι η εκδοχή των Εβραίων•

- Δεν στηρίζεται σε καμιά μαρτυρία.
- Είναι μια αυθαίρετη επινόηση.

Είναι ποτέ δυνατό να την δεχθής έντιμος και ευσυνείδητος δικαστικός ανακριτής;

Όλα γύρω από αυτήν οδηγούν στην υποψία, ότι πίσω από την εκδοχή αυτή κρύβεται κάποια πονηρή σκοπιμότητα. Ο Α.Μ. Ramsay, που θεωρείται ως ο μέγιστος αρχαιολόγος-ερευνητής του Α΄ αιώνας μ.Χ. στον κόσμο, γράφει:

«Ο κενός τάφος είναι τόσο μεγάλο γεγονός, που δεν επιτρέπεται να το προσπεράσης έτσι «απλά» και «εύκολα».

Εγώ πιστεύω στην ανάσταση του Χριστού. Για πολλούς λόγους. Μα, σαν ιστορικός, κυρίως εξ αιτίας του κενού τάφου.

Και πιστεύω, γιατί είναι αδύνατο να εξηγήση κανείς με κάποιο διαφορετικό τρόπο, που θα πείθη λογικά, πώς ευρέθη ο τάφος του Ιησού κενός.

Η μαρτυρία των αποστόλων για την Ανάσταση του Χριστού(συνεχίζετε...)

(απο το βιβλίο “Τι είναι ο Χριστός”, κεφαλαίο Ε`)

Οι Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος

Τήν 11η τοῦ μηνός Μαΐου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τή μνήμη τῶν δύο ἰσαποστόλων ἀγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, φωτιστῶν τῶν Σλαύων. Οἱ ἅγιοι αὐτοί ἔζησαν τόν ἕνατο μ. Χ. αἰ., σέ ἐποχή καθοριστική γιά τό Βυζάντιο, ἀφοῦ τότε ἐπῆλθε τό πρῶτο λεγόμενο σχίσμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐπί πατριάρχου Φωτίου. Ἦσαν Ἕλληνες ἀπό τή Θεσσαλονίκη, καταγόμενοι ἀπό πλούσια καί ἀριστοκρατική οἰκογένεια, πού τούς ἔδωσε τή δυνατότητα νά σπουδάσουν σέ πλάτος καί βάθος. Ὁ **Κύριλλος** μάλιστα – Κωνσταντίνος πρίν γίνει μοναχός καί ἀλλάξει τό ὄνομά του – πού ἦταν καί μικρότερος ἀπό τόν Μεθόδιο, σπούδασε μαθηματικά, φιλοσοφία, ἀστρονομία καί μουσική, κι ἔγινε καί καθηγητής φιλοσοφίας στό Πανεπιστήμιο τῆς Μαγναύρας, πιθανόν διάδοχος τοῦ ἀγίου Φωτίου. Ὁ **Μεθόδιος**, μέ πλατιά καί αὐτός μόρφωση, διακρίθηκε κυρίως γιά τίς διοικητικές του ἱκανότητες καί τό ὀργανωτικό καί πρακτικό του πνεῦμα, κάτι πού φανερώθηκε ἰδιαίτέρως, ὅταν ἀνέλαβε διοικητής σέ περιοχές κοντά στούς Σλαύους.

Ἡ πίστη τους στόν Χριστό ἦταν πολύ θερμή καί βαθιά, γι' αὐτό καί οἱ δύο ἀπεφάσισαν νά ἀποσυρθοῦν ἀπό τά ἐγκόσμια καί νά γίνουν μοναχοί. Ἦδη ὅμως εἶχαν δείξει καί τήν ἱεραποστολική τους διάθεση, ἀφοῦ εἶχαν ἀναλάβει διάφορες ἀποστολές μέσα στά πλαίσια τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Σ'αὐτούς λοιπόν τούς χαρισματούχους ἀπό κάθε πλευρά ἄνδρες ἀνατέθηκε ὁ ἐκχριστιανισμός ἑνός τμήματος τῶν Σλαύων, σέ ἐποχή πού αὐτοί

ήδη είχαν εγκατασταθει στα όρια του Βυζαντίου, αναζητώντας ταυτότητα και πατρίδα. Ήταν γνωστή άλλωστε ή τακτική του Βυζαντίου, όταν έπρόκειτο για βαρβαρικούς λαούς. Προκειμένου ν' αποτελούν άπειλή της αυτοκρατορίας, τούς έκανε συμμάχους εκχριστιανίζοντάς τους. Τό ίδιο συνέβη και μέ τούς Σλαύους. Άνέλαβαν λοιπόν τήν αποστολή οι δύο θεσσαλονικείς άδελφοί, γνωστοί και από άλλες, καθώς είπαμε, έπιτυχημένες αποστολές.

Πρίν φύγουν, κατέστρωσαν τά σχέδιά τους. Θέλοντας νά κάνουν έργο εις βάθος, έφτιαξαν αλφάβητο για τόν λαό στόν όποιο θά άπευθύνονταν, δεδομένου ότι εκείνοι δέν είχαν γραφή. Και τό αλφάβητο αυτό τό δημιούργησαν μέ βάση τό έλληνικό, αλλά και τά ιδιαίτερα φθογγολογικά σημεία από τή γλώσσα τών Σλαύων. Τή σλαυική γλώσσα πρέπει νά τήν γνώριζαν και από τό ότι ο Μεθόδιος είχε χρηματίσει διοικητής σέ σλαυικές έπαρχίες, αλλά και από τό ότι κατά πάσα πιθανότητα στην οίκογένειά τους πρέπει νά είχαν σλαύους ως ύπηρέτες. Δημιούργησαν λοιπόν αλφάβητο, τό γλαγολιτικό και μετέπειτα Κυρίλλειο λεγόμενο, μετέφρασαν κείμενα τής Άγίας Γραφής και τής λειτουργικής παράδοσης τής Έκκλησίας και μέ συνεργάτες ξεκίνησαν για τό μεγάλο τους έργο. Άπό τίς πρώτες φροντίδες τους ήταν νά παισιωθούν από ντόπιους, Σλαύους συνεργάτες. Και στόχος τους ήταν νά κηρύξουν τή χριστιανική πίστη, δίνοντας μόνο τήν πρώτη ώθηση για τόν εκχριστιανισμό τους. Μέ άλλα λόγια σταθερή βούλησή τους ήταν νά ενεργοποιήσουν τόν λαό αυτό, ώστε στη συνέχεια οι ίδιοι νά οργανώσουν μέ τόν τρόπο πού εκείνοι ήθελαν τήν ζωή τους. Τά προβλήματα βεβαίως πού συνάντησαν δέν ήταν λίγα. Και τά περισσότερα προέρχονταν όχι από τούς εκχριστιανιζομένους, όσο από εκπροσώπους τής Έκκλησίας τής Ρώμης. Τελικά όμως ή όλη τους προσπάθεια πέτυχε: ο Χριστιανισμός ρίζωσε στα μέρη εκείνα, οι ίδιοι όμως άφησαν στό έργο αυτό τήν τελευταία τους πνοή. Ο μέν Κύριλλος πέθανε στη Ρώμη τό 869 μ.Χ., όταν είχε πάει εκεί, για νά διευθετήσει μέ τόν επίσκοπο Ρώμης θέματα του εκχριστιανισμού τών Σλαύων, ο δέ Μεθόδιος τό 885, στα χώματα τής ιεραποστολής του, ως αρχιεπίσκοπος τών Σλαύων.

’Από τά ἐλάχιστα προαναφερθέντα στοιχεῖα γιά τούς μεγάλους αὐτούς ἀγίους ἰσαποστόλους θά μπορούσαμε, ἐπιγραμματικά, νά σημειώσουμε τά ἑξῆς:

1) Οἱ ἅγιοι Κύριλλος καί Μεθόδιος ὑπῆρξαν γνησιότατοι Ἕλληνες ἐκ Θεσσαλονίκης, μέ τήν πραγματική καί ὀλοκληρωμένη ὅμως σημασία τοῦ ὄρου ‘Ἕλληνας’. Δηλ. ὑπῆρξαν ἄνθρωποι οἰκουμενικοί, πού ἔκλειναν μέσα στήν καρδιά τους τόν κόσμο ὅλο. Διότι αὐτό εἶναι ὁ Ἕλληνας: ὄχι ὁ στενόκαρδος τοπικιστής, ἀλλ’ ὁ μεγαλόψυχος καί παγκόσμιος ἄνθρωπος. Καί τέτοιος εἶναι ὁ Ἕλληνας κυρίως μετά τήν ἀπόκτηση τῆς πίστεως

του στόν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἡ οἰκουμενικότητα ἀφενός τοῦ ἑλληνισμοῦ καί ἡ οἰκουμενικότητα ἀφετέρου τοῦ χριστιανισμοῦ ἔχουν πλατύνει τήν καρδιά του καί τόν ἔχουν κάνει, ἐνῶ ἀγαπᾷ τήν πατρίδα του καί εἶναι ἕτοιμος νά θυσιαστεῖ γι’ αὐτήν – μή ξεχνᾷμε τή φιλοπατρία τῶν Ἑλλήνων ὡς βασική τους ἀρετή – νά βλέπει καί τόν ὑπόλοιπο κόσμο ὡς ἀδέλφια καί δυνάμει μετόχους τῆς πολιτιστικῆς του κληρονομιάς. Τέτοιοι λοιπόν παγκόσμιοι ἄνθρωποι ἦταν καί οἱ ἅγιοί μας. Κι ἂν ἡ σκοπιανή προπαγάνδα τούς διεκδικεῖ ὡς ‘δικούς’ της, θά μπορούσε νά πεῖ κανεῖς ὅτι πέρα ἀπό τόν γέλωτα πού προκαλεῖ μιᾶ τέτοια διεκδίκηση ἐκφράζει κάτι σωστό: ὅτι οἱ ἅγιοί μας αὐτοί ὡς οἰκουμενικοί ἄνθρωποι Ἕλληνες καί Χριστιανοί ἀνήκουν στόν κόσμο ὅλο, ἄρα καί στά Σκόπια!

2) Ποτέ δέν μπορούν νά θεωρηθοῦν οἱ ἅγιοι ὡς ὄργανα τοῦ Βυζαντίου γιά κατακτητικούς σκοπούς. Ἐκτός ἀπό τό ὅτι δέν εἶχε τέτοια πολιτική τό Βυζάντιο, οἱ ἁγιασμένοι αὐτοί ἀδελφοί κινουῦνταν στίς ἐνέργειές τους ἀπό τήν ἀγάπη τους στό Χριστό καί τόν συνάνθρωπο. Οἱ ἴδιοι οἱ παλαιοσλαβονικοί βίοι τους ἐπισημαίνουν τήν παραπάνω ἀλήθεια, τονίζοντας ὅτι ἔβλεπαν τούς

Σλαύους ως πλανεμένα λόγω ειδωλολατρίας αδέλφια τους.

3) 'Ακριβῶς γιά τόν παραπάνω λόγο, στάθηκαν ἔναντι τῶν Σλαύων μέ ἀπόλυτο σεβασμό. Δέν θέλησαν νά τούς ὑποτάξουν, δέν τούς φέρθηκαν σάν νά ἦσαν κατώτερα ὄντα. Τούς εἶδαν ως ἰσότιμους, πού ἀπλῶς ἔπρεπε στήν ἀρχή νά βοηθηθοῦν. 'Απόδειξη: τούς μίλησαν στή γλώσσα τους καί πῆραν ως συνεργάτες τους Σλαύους. Μέ τή δημιουργία μάλιστα τοῦ ἀλφαβήτου ὄχι μόνο τούς ἔδωσαν τή δυνατότητα νά γνωρίσουν πληρέστερα τόν ἀληθινό θεό, ἀλλά ἔθεσαν ταυτοχρόνως καί τίς βάσεις γιά τήν πολιτιστική τους ἀνάπτυξη. Ὅλος ὁ πολιτισμός τῶν Σλαύων 'πατάει' στό ἔργο τῶν θεσσαλονικέων ἀδελφῶν. Δέν εἶναι λοιπόν τυχαῖο ὅτι αὐτοί πού κυρίως ἐορτάζουν καί πανηγυρίζουν στή μνήμη τους εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ Σλαῦοι, μέ ὅλη τήν ποικιλία τους.

4) Πέρα ἀπό τό γεγονός ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι χαρισματικοί, ἐργάστηκαν πολύ σκληρά καί συστηματικά. Δέν στηρίχτηκαν δηλαδή μόνο στό ταλέντο καί τήν ἔμπνευσή τους γιά τήν τεράστια ἀποστολή πού ἀνέλαβαν, ἀλλά προγραμματίσαν τήν ὅλη προσπάθειά τους. Ἡ δημιουργία τοῦ ἀλφαβήτου – ἔργο κατεξοχῆν ἐπίπονο – ἦ εὔρεση συνεργατῶν κλπ. ἀποδεικνύουν τοῦ λόγου τό ἀληθές. Κι εἶναι μεγάλο παράδειγμα ὁ τρόπος αὐτός δράσεώς τους γιά μᾶς τούς νεοέλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔχουμε συνηθίσει, στηριγμένοι μόνο στό ταλέντο καί τή φαντασία μας, χωρίς ὅμως πολύ κόπο καί δουλειά, νά θέλουμε νά ἐπιτυχάνουμε σ' αὐτό πού κάνουμε. Μέ ἄλλα λόγια γιά τήν ἐπιτυχία ἑνός ἔργου, καί μάλιστα μεγάλου, ἡ ἔμπνευση μόνη δέν ἀρκεῖ.

5) Τό μυστικό τῆς ἐπιτυχίας τους ἦταν τό ὅτι ἀνέλαβαν τήν ἀποστολή τους ἀποφασισμένοι νά πεθάνουν γι' αὐτήν. Κάτι πού ἔγινε. Καί μᾶς διδάσκουν ὅτι τότε πετυχαίνει ἕνας ἱερός σκοπός, ὅταν δέν τόν ἀντιμετωπίζει κανείς ως ἀγγαρεία, ἀλλ' ως κάτι πού περιέχει τό στοιχεῖο τῆς αὐτοθυσίας. "Αν, κοντολογίς, σέ κάτι πού πιστεύω ὅτι εἶναι ἐκ θεοῦ δέν ἀποφασίσω καί τόν θάνατό μου γι' αὐτό, τότε δέν πρόκειται νά ἐπιτύχω τίποτε. Ὑπό τό πρίσμα αὐτό τό ἔργο τῶν ἰσαποστόλων Κυρίλλου καί Μεθοδίου ἦταν συνέχεια τοῦ ἔργου τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου.

Η Εύα και ... η “Εύα” .

Η «ΜΙΤΟΧΟΝΔΡΙΑΚΗ ΕΥΑ»

ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΓΕΝΕΣΕΩΣ

Όταν η έπιστημονική έρευνα διεξάγεται αντικειμενικά και άμερόληπτα

Τό θεόπνευστο Βιβλίο τής «Γενέσεως» μάς έξιστορεϊ ότι ο Άδάμ και η Εύα έξορίστηκαν από τόν Παράδεισο λόγω τής άνυπακοής τους προς τόν θεό. Έξορίστηκαν πρίν από 7.521 χρόνια στή Γή, όπως τήν γνωρίζουμε σήμερα και αύτή ήταν και η άρχή τοϋ πεπτωκότος είδους μας.

Πολλοί άνθρωποι σήμερα, πιστοί και άπιστοι θεωροϋν δεδομένο ότι η παραπάνω περιγραφή δέν είναι παρά ένας ...συμβολισμός(!). Είμαστε απόλυτα πεπεισμένοι γι' αυτό, γιατί η έπιστήμη, τήν όποία και πιστεύουμε τυφλά και απόλυτα σαν θεό, μάς έχει δώσει

ἀπαντήσεις γιά ὅλα... Μᾶς ἔχει “ἀποκαλύψει” τή διαδικασία τῆς ἐξέλιξης, μιά διαδικασία πού ἐπιτελεῖται συστηματικά ἀπό τήν ἀρχή τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ξεκίνησε πρίν ἀπό... ἑκατομμύρια χρόνια(!). Μᾶς εἶπε ἀκόμα ὅτι προϊόν αὐτῆς τῆς διαδικασίας εἴμαστε καί ἐμεῖς καί ὅτι προήλθαμε ἀπ’ τόν πίθηκο πρίν ἀπό ἑκατοντάδες χιλιάδες χρόνια. Πουθενά χῶρος γιά τόν Ἀδάμ καί τήν Εὔα πού προήλθαν κατ’ εὐθεΐαν ἀπό τά χέρια τοῦ θεοῦ, πουθενά χῶρος γιά 7.521 χρόνια ἀπ’ τή δημιουργία τους, πουθενά χῶρος γιά τίποτα. Ὅλα μιά ωραία ἱστορία, ἴσως μόνο γιά παιδιά...

Σ’ αὐτό τό ἄρθρο θά ἤθελα νά σᾶς πῶ καί ἐγώ μιά ἱστορία, τήν ὁποία εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό ἐσᾶς δέν ἔχετε ξανακούσει. Εἶναι ἡ ἱστορία μιᾶς γενετίστριας μέ τό ὄνομα Rebecca L. Cann, ἡ ὁποία γεννήθηκε τό 1951 στήν Iowa τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν καί αὐτή τή στιγμή εἶναι καθηγήτρια Γενετικής στό πανεπιστήμιο τῆς Χαβάης. Ἡ ἐν λόγω γενετίστρια καί ἡ ὁμάδα της, στά πρῶτα μισά της δεκαετίας τοῦ ‘80 χρησιμοποίησε μιά πρωτοποριακή γιά τήν ἐποχή τεχνική, ἡ ὁποία, χρησιμοποιῶντας μιτοχονδριακό DNA, μπορούσε νά ἀνακατασκευάσει μέ ἀκρίβεια κάτι σάν τό γενεαλογικό δέντρο ἑνός ὀργανισμοῦ, τό ὁποῖο ὀνομάζεται φυλογενετικό δέντρο. Μέ αὐτή τήν τεχνική, λοιπόν, προσπάθησε νά ἀνακατασκευάσει τό γενεαλογικό δέντρο τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, τό ὁποῖο θά μᾶς ἔδινε ἀπαντήσεις σχετικά μέ τή γεωγραφική προέλευση τῶν πρώτων προγόνων τοῦ εἴδους μας, καθώς καί τό πότε ἀκριβῶς ἔζησαν.

Σέ αὐτό τό σημεῖο θά πρέπει νά γίνεи μιά μικρή παρένθεση προκειμένου νά ἐξηγήσουμε τί ἀκριβῶς εἶναι τό μιτοχόνδριο καί γιατί χρησιμοποιεῖται γιά τόν προσδιορισμό τῶν γενεαλογικῶν αὐτῶν δέντρων.

Τά μιτοχόνδρια εἶναι μικρά ὀργανίδια πού βρίσκονται μέσα στό κύτταρο καί εἶναι ὑπεύθυνα γιά τήν παραγωγή τῆς ἐνέργειας πού χρειάζεται τό κύτταρο. Τά ὀργανίδια αὐτά ἔχουν δύο ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά. Τό πρῶτο εἶναι ὅτι ἔχουν δικό τους γενετικό ὕλικό, τό ὁποῖο εἶναι ἰδιαίτερα ἐπιρρεπές σέ μεταλλάξεις ἀπό γενιά σέ γενιά (λέγοντας μεταλλάξεις ἐννοοῦμε τίς ἀλλοιώσεις τοῦ γενετικοῦ ὕλικου). Τό δεύτερο εἶναι ὅτι περνοῦν ἀπό γενιά

σέ γενιά μόνο μέσα από τίς μητέρες διότι τά σπερματοζώαρια άπλούστατα δέν έχουν μιτοχόνδρια. Η τελευταία ιδιότητα δίνει τή δυνατότητα στήν προαναφερθεΐσα τεχνική νά ανακατασκευάζει φυλογενετικά δέντρα άποκλει στικά μητρικής καταγωγής. Τέλος ή πρώτη ιδιότητα (τών μεταλλάξεων) μās δίνει τή δυνατότητα νά δημιουργήσουμε ένα μοριακό ρολόϊ βάσει τοϋ όποιου μπορούμε νά υπολογίσουμε τόν χρόνο πού έχει μεσολαβήσει ανάμεσα σε δύο μέλη τοϋ δέντρου, άπό τόν άριθμό τών μεταλλάξεων πού υπάρχουν στό μεταγενέστερο μέλος σέ σχέση μέ τό προγενέστερο, δεδομένου ότι έχει καθοριστεί μέ έπιστημονικές μεθόδους ό ρυθμός μέ τόν όποιο συμβαίνουν αυτές οί μεταλλάξεις άπό γενιά σέ γενιά.

Έπιστρέφοντας στήν κα Cann, υπενθυμίζω ότι, βάσει τών παραπάνω, προσπάθησε νά ανακατασκευάσει τό μητρικό-προγονικό δέντρο τοϋ άνθρωπίνου είδους έλπίζοντας νά έντοπίσει τις πρώτες μας μητέρες, τό πού έζησαν καί τό πότε. Ξεκίνησε, λοιπόν, τήν άνάλυση τοϋ μιτοχονδριακοϋ DNA ενός μεγάλου άριθμοϋ άτόμων προερχομένων άπό πολλά καί διαφορετικά σημεία τοϋ πλανήτη. Πρός τιμήν της τά άποτελέσματα της έργασίας της δημοσιεύθηκαν τό 1987 σέ ένα άπό τά έγκυρότερα έπιστημονικά περιοδικά τοϋ κόσμου, τό περιοδικό «Nature»[1]. Πρός έκπληξη τών ίδιων τών συγγραφέων τοϋ άρθρου αλλά καί όλόκληρης της έπιστημονικής κοινότητας, τό μεγάλο μητρικό-γενεαλογικό δέντρο τοϋ άνθρωπίνου είδους, βάσει της συγκεκριμένης έργασίας, κατέληξε σέ μιά καί μοναδική γυναίκα ή όποία έζησε στήν Άφρική πρίν άπό 100.000 – 200.000 χρόνια (ό χρόνος υπολογίστηκε βάσει τών μεταλλάξεων πού προαναφέραμε, όμως μετρήθηκε μέ λάθος υπολογισμούς). Πάντως, μέ άλλα λόγια, ή έπιστήμη απέδειξε ότι όλοι οί άνθρωποι πού είμαστε ζωντανοί σήμερα προερχόμαστε άπό ΜΙΑ καί μοναδική γυναίκα!

Μετά τή δημοσίευση της συγκεκριμένης έργασίας έπεκράτησε μεγάλη άναστάτωση, γιατί έτσι άνατρέπονταν όλες οί μέχρι τότε θεωρίες για πολλαπλές έστίες άπό τίς όποιες ξεκίνησε ή άνάπτυξη τοϋ άνθρωπίνου είδους. Πολύ σύντομα μετά άπό αύτή τή δημοσίευση, τό έξίσου έγκυρο έπιστημονικό περιοδικό «Science» στή στήλη μέ τά έπιστημονικά νέα συμπεριέλαβε καί ένα άρθρο

πού αναφερόταν στο άρθρο του «Nature» με τίτλο «The Unmasking of Mitochondrial Eve»[2], δηλαδή «Η αποκάλυψη της Μιτοχονδριακής Εύας». Η επιλογή αυτού του ονόματος, πού έκανε σαφέστατη σύνδεση με τις βιβλικές αναφορές έδωσε φωτιά στην ιστορία, τόσο πού έφτασε να γίνει πρωτοσέλιδο σε πολλά μεγάλα περιοδικά όπως το «TIME», το «Newsweek» και άλλα. Αυτή η εξέλιξη προκάλεσε αρκετά προβλήματα στην κα Cann, η οποία άρχισε να δέχεται παρενοχλητικά emails, απειλητικά τηλεφωνήματα και τέλος μέχρι και επίσκεψη απ' το FBI ! [3].

Σχετικά με τον υπολογισμό του χρόνου βάσει των μεταλλάξεων, δέκα χρόνια αργότερα προέκυψε μια επιπλέον εξέλιξη η οποία ήρθε να ταρακουνήσει εκ νέου την επιστημονική κοινότητα. Το 1997 στο έγκυρο επιστημονικό περιοδικό «Nature-Genetics» δημοσιεύθηκε μια έργασία[4] η οποία αποδεικνύει ότι ο ρυθμός των μεταλλάξεων του μιτοχονδριακού DNA είναι περίπου 20 φορές μεγαλύτερος από αυτόν πού είχε υπολογιστεί αρχικά από τα φυλογενετικά δέντρα και είχε χρησιμοποιηθεί στη δημοσίευση της Cann για τον υπολογισμό της ηλικίας της Μιτοχονδριακής Εύας. Μεγαλύτερος ρυθμός μεταλλάξεων σημαίνει ότι τα 100.000 – 200.000 χρόνια πού υπολογίστηκαν ως ηλικία της Μιτοχονδριακής Εύας είναι λάθος και ότι ο πραγματικός χρόνος είναι από 5.000 – 10.000 χρόνια! Αυτό το χρονικό παράθυρο είναι σε απόλυτη συμφωνία με τον βιβλικό χρόνο δημιουργίας του κόσμου των 7.521 χρόνων. Το συγκεκριμένο στοιχείο σχολιάστηκε και από ένα άρθρο στο «Science» ένα χρόνο μετά, στο οποίο ο συγγραφέας επί λέξει αναφέρει «Με την αρχική μέθοδο η Μιτοχονδριακή Εύα υπολογίστηκε ότι ήταν 100.000 – 200.000 ετών, ενώ με τη νέα μέθοδο η πραγματική της ηλικία μειώνεται σε μόλις 6.000 χρόνια!»[5].

Μετά από αυτή τη μικρή ιστορία θά ήθελα να απευθύνω όρισμένα έρωτήματα προς προβληματισμό όλων μας:

Πόσο συμβολικό ...παραμυθάκι ακούγεται τώρα η ιστορία του Άδάμ και της Εύας πού “έπεσαν” πριν από περίπου 7.521 χρόνια;

Πόσο σίγουροι είμαστε για την ηλικία της Δημιουργίας και πόσο

καλά τελικά γνωρίζουμε τί σωστό και τί λάθος έχει ανακαλύψει ή έπιστήμη για τήν άρχή της και τήν άρχή τοϋ είδους μας;

Η προσωπική άποψη τοϋ γράφοντος είναι ότι ο θεός σαν Πατέρας μᾶς έδωσε έξαρχής όλη τήν Άλήθεια, αλλά άκριβῶς επειδή είναι Πατέρας και αγαπάει και σέβεται τά παιδιά Του, μᾶς έδωσε παράλληλα και τήν δυνατότητα νά Τόν άμφισβητήσουμε και νά έπιβεβαιώσουμε τό κάθε τί πού μᾶς είπε. Όταν ή έπιστημονική έρευνα διεξάγεται άντικειμενικά και άμερόληπτα, βρίσκεται καθημερινά μπροστά σέ έκπλήξεις, πού έρχονται μόνο πρός έπιβεβαίωση τῶν ὄσων μᾶς έχει άποκαλύψει ο θεός, τά όποια μέχρι εκείνη τή στιγμή θεωρούμε παιδαριώδη και άνυπόστατα. Μᾶς έπιτρέπει νά βάλουμε τον δάκτυλόν μας «εις τόν τύπον τῶν ήλων», ὅπως ο Άπόστολος Θωμᾶς, και μᾶς προτρέπει νά γίνουμε πιστοί και ὄχι άπιστοι.

Όσοι έχουμε μάτια οφείλουμε νά τά ανοίξουμε και νά δοϋμε και ὄσοι έχουμε αϋτιά νά τά ανοίξουμε και νά ακούσουμε. Μᾶς τήν έδωσε ο Πατέρας μας αϋτή τή δυνατότητα άπ' τήν άρχή τοϋ κόσμου, αλλά δέν φαίνεται νά τήν αξιοποιούμε. Ορισμένες φορές πραγματικά αναρωτιέμαι τί δικαιολογία θά βρεϊ προκειμένου νά μᾶς σώσει. Δέν απελπίζομαι ὅμως, θεός είναι, ὅλα τά μπορεί...

Κώστας Βουγᾶς

Μοριακός Βιολόγος

Άναφορές

- 1.Cann RL, Stoneking M, Wilson AC (1987). "Mitochondrial DNA and human evolution". Nature 325 (6099): 31–36
- 2.Lewin R. The unmasking of mitochondrial Eve.Science. 1987 Oct 2;238(4823):24-6.
- 3.Jane Gitschier. All About Mitochondrial Eve: An Interview with Rebecca Cann. PLoS Genet. 2010 May; 6(5): e1000959.
- 4.Parsons TJ, Muniec DS, Sullivan K, Woodyatt N, Alliston-Greiner R, Wilson MR, Berry DL, Holland KA, Weedn VW, Gill P, Holland MM. A high observed substitution rate in the human mitochondrial DNA control region. Nat Genet. 1997 Apr; 15 (4): 363-8.
- 5.Gibbons, A. 'Calibrating the Mitochondrial Clock'. Science 279(5347): 28–29, January 2, 1998

«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Άρ. Τεύχους 130-131

Ο έρωτας για την θεία αγάπη

Άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος.

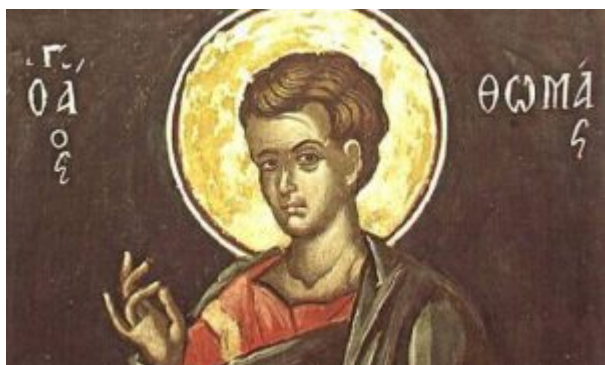
Οί ψυχές ποῦ ἀγαποῦν τὸν θεὸ καὶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ὑποφέρουν οὔτε τὴν παραμικρὴ ἐλάττωση τοῦ ἔρωτά τους πρὸς τὸν Κύριο. Ἀλλὰ καρφωμένες ὀλοκληρωτικὰ στὸ σταυρὸ Του αἰσθάνονται μέσα τους τὴν Πνευματικὴ προκοπὴ. Πληγωμένες λοιπὸν ἀπὸ τὸν πόθο Του, κι ἂν ἀκόμη ἀξιωθοῦν θεῖα μυστήρια καὶ μετὰσχουν εὐφροσύνης καὶ Χάριτος, δὲν ἔχουν πεποίθηση στὸν ἑαυτὸ τους, οὔτε νομίζουν ὅτι εἶναι τίποτε. Ἀλλὰ ὅσο ἀξιώνονται πνευματικὰ χαρίσματα τόσο ἐπιζητοῦν τὰ οὐράνια. Καὶ ὅσο περισσότερη προκοπὴ αἰσθάνονται, τόσο πιὸ λαίμαργες γίνονται γιὰ τὰ θεῖα. Καὶ ἐνῶ εἶναι πνευματικὰ πλούσιες, κάνουν σὰν νὰ εἶναι φτωχές. «Ὅσοι μὲ τρῶνε θὰ πεινάσουν κι' ἄλλο, καὶ ὅσοι μὲ πίνουν θὰ διψάσουν κι' ἄλλο», λέει ἡ θεῖα Γραφή.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ψυχές ἀξιώνονται νὰ λάβουν τὴν τέλεια ἐλευθερία ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ν' ἀποκομίσουν τὴν ἔλλαμψη καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὲ τὴν πληρότητα τῆς Χάρης. Ὅσες ὅμως εἶναι ὀκνηρές καὶ ἀποφεύγουν τοὺς κόπους καὶ δὲν ἐπιζητοῦν τὸν ἀγιασμὸ τῆς καρδιάς ἀπὸ αὐτὴ ἐδῶ τὴ ζωὴ, ὄχι ἐν μέρει, ἀλλὰ ὀλοκληρωτικὰ. Αὐτὲς ἄς μὴ ἐλπίζουν νὰ κοινωνήσουν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ πάθη τῆς κακίας• αὐτὲς κι' ἂν ἀξιωθοῦν τὴ θεῖα Χάρη, ἐπειδὴ ξεγελιοῦνται ἀπὸ τὴν κακία, ἀφήνουν κάθε πνευματικὴ φροντίδα, διότι ἀπολαμβάνουν ὀλίγη πνευματικὴ γλυκύτητα. Ἔτσι οἱ ψυχές αὐτὲς εἶναι εὐκόλο νὰ πέσουν σὲ ἔπαρση, διότι δὲν ἀγωνίζονται νὰ φτάσουν τὴν

τέλεια ἀπάθεια. Καὶ καθὼς ἀρκοῦνται στὴ λίγη αὐτὴ ἐνίσχυση τῆς Χάρης καὶ προκόβουν ὄχι στὴν ταπείνωση, ἀλλὰ στὴν ἔπαρση, ἀπογυμνώνονται κάποτε κι' ἀπὸ τὸ χάρισμα ποὺ ἔλαβαν. Γιατὶ ἡ ψυχὴ, ποὺ ἀγαπάει ἀληθινὰ τὸν θεό, κι' ἂν ἀκόμη μυριάδες ἀρετὲς κατορθώσει, ἔχει τέτοια μετριοφροσύνη, σὰν νὰ μὴν ἔχει ἀρχίσει ἀκόμη νὰ ζεῖ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ καὶ νοιώθει ἀπληστία καὶ ἔρωτα γιὰ τὴ θεία ἀγάπη ποὺ ἐμπνέει ὁ Δεσπότης Χριστός.

Στὰ πνευματικὰ αὐτὰ μέτρα οὔτε μονομιᾶς οὔτε εὐκόλα μπορεῖ νὰ φτάσει κανεὶς, ἀλλὰ ἀφοῦ προηγηθοῦν πολλοὶ κόποι καὶ ἀγῶνες καὶ περάσουν χρόνια μὲ δοκιμασίες καὶ ποικίλους πειρασμούς, μέχρι τὸ τέλειο μέτρο τῆς ἀπάθειας. Ἔτσι, ἀφοῦ δοκιμασθεῖ μὲ πόνους καὶ κόπους καὶ ὑποφέρει μὲ γενναιοψυχία ὅλους τοὺς πειρασμούς ποὺ προξενεῖ ἡ κακία, ἀξιώνεται νὰ λάβει τὶς μεγάλες τιμές καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὸν θεϊκὸ πλοῦτο. Ἐπειτα γίνεται καὶ κληρονόμος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ο Ἅγιος Απόστολος Θωμάς

Ο Ἅγιος Θωμάς ἐζήσε στα χρόνια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἦταν Ἰουδαῖος στὴν καταγωγὴ καὶ ἀσκούσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψαρά. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς κάλεσε τὸν Θωμά νὰ τὸν ἀκολουθήσει, ἐκεῖνος τὸ ἔκανε ἀμέσως καὶ ἔτσι ἀπὸ φτωχὸς ψαράς

έγινε ένας από τους μαθητές του Χριστού.

Παρόλο που ήταν από τους πιο θερμούς μαθητές του Ιησού, πίστεψε ότι ο Δάσκαλος του αναστήθηκε μόνο όταν μπόρεσε να ψηλαφίσει τις πληγές Του, κατά την διάρκεια της δεύτερης εμφάνισης του Χριστού, στους μαθητές, μετά την Ανάσταση Του. Όπως αναφέρουν οι γραφές κατά την πρώτη εμφάνιση του Ιησού στους μαθητές, ο Άγιος Θωμάς απουσίαζε.

Μετά την Πεντηκοστή και την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, ο Άγιος Θωμάς, όπως και όλοι οι υπόλοιποι απόστολοι, ακολούθησε την επιθυμία του Δημιουργού και ταξίδεψε μεταφέροντας τον θείο Λόγο σε μακρινούς τόπους. Μετά από θεία Παρέμβαση, ο Άγιος Θωμάς ταξίδεψε ως την Ινδία, ως δούλος του εμπόρου Αμβανή. Ο Αμβανής είχε σταλθεί από τον Ινδό βασιλιά Γουνδιαφόρο, στην Ιερουσαλήμ, για να βρει ένα κτίστη ο οποίος θα αναλάμβανε την ανέγερση ενός ανακτόρου. Υπό αυτήν την ιδιότητα ο Άγιος Θωμάς οδηγήθηκε στην Ινδία από τον Αμβανή. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού, ο Άγιος Θωμάς ξεκίνησε το ιεραποστολικό του έργο, προσηλυτίζοντας και βαπτίζοντας Χριστιανούς πολλούς ειδωλολάτρες.

Το ταξίδι όμως τελείωσε κάποια στιγμή και ο Άγιος Θωμάς παρουσιάστηκε στον βασιλιά Γουνδιαφόρο. Από αυτόν έλαβε την εντολή και το απαραίτητο χρυσάφι ώστε να του χτίσει ένα ανάκτορο. Αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων του Αγίου Θωμά, ο Γουνδιαφόρος αναγκάστηκε να φύγει από την πόλη. Κατά την διάρκεια της απουσίας του, η οποία διήρκεσε τρία χρόνια, ο Άγιος Θωμάς λάμβανε με εντολή του βασιλιά χρυσάφι το οποίο έπρεπε να χρησιμοποιήσει για την ανέγερση του ανακτόρου. Αντί αυτού όμως, ο Άγιος Θωμάς ανέπτυξε μεγάλη ιεραποστολική δράση στην περιοχή και το χρυσάφι το μοίραζε στους φτωχούς.

Η δράση αυτή του Αγίου Θωμά, έφτασε στα αυτιά του

Γουνδιαφόρου, ο οποίος κάλεσε τον Άγιο να απολογηθεί για τις πράξεις του. Ο Άγιος αποκρίθηκε στον βασιλιά λέγοντας του ότι πράγματι του έκτισε ένα παλάτι, με την μόνη διαφορά ότι το παλάτι αυτό είναι στον ουρανό, εννοώντας ότι οι καλές πράξεις που έγιναν με το χρυσάφι του Γουνδιαφόρου, του εξασφάλισαν μια θέση στην Ουράνια Βασιλεία του Ιησού Χριστού. Ο βασιλιάς θεωρώντας ότι ο Άγιος θωμάς τον κοροϊδεύει διέταξε την φυλάκιση του Αγίου. Η θεία Πρόνοια όμως οδήγησε έτσι τα πράγματα ώστε ο βασιλιάς πείστηκε για την αλήθεια των λόγων του Αγίου θωμά. Τον έβγαλε από την φυλακή και βαπτίσθηκε Χριστιανός από τον Άγιο. Το παράδειγμα του Γουνδιαφόρου ακολούθησαν πολλοί και βαπτίσθηκαν και αυτοί Χριστιανοί.

Ο Άγιος θωμάς έχοντας τελειώσει το αποστολικό του έργο στην περιοχή αυτή, ταξίδεψε προς τα ανατολικά και έφτασε σε μια άλλη περιοχή της Ινδίας όπου βασιλιάς ήταν ο Μίσδιος. Στον τόπο αυτό, για άλλη μια φορά, ο Άγιος θωμάς άρχισε να «αλιεύει» ψυχές, βαπτίζοντας πολλούς χριστιανούς. Μεταξύ αυτών που βαπτίσθηκαν ήταν και η γυναίκα του Μισδίου. Αυτό ήταν και η αιτία που ο Άγιος θωμάς φυλακίστηκε μετά από εντολή του βασιλιά. Στην φυλακή, συνέχισε το αποστολικό του έργο, βαπτίζοντας ανθρώπους μεταξύ των οποίων και τα παιδιά του βασιλιά. Μετά από αυτό ο Μίσδιος έδωσε εντολή να θανατωθεί ο Άγιος. Έτσι κι έγινε. Πάνω σε ένα βουνό οι στρατιώτες του Μισδίου θανάτωσαν τον Άγιο θωμά.

Το σώμα του έθαψαν οι Χριστιανοί της περιοχής και στον τάφο του γίνονταν πολλά θαύματα. Το ιερό λείψανο του Αγίου θωμά, παρέμεινε εκεί έως ότου ο γιος του Μεγάλου Κωνσταντίνου το μετέφερε στην Κωνσταντινούπολη. Το 1204 μ.Χ.

το λείψανο μεταφέρθηκε στην Ρώμη, μαζί με τα λείψανα άλλων Αγίων που είχαν συγκεντρωθεί στην Βασιλεύουσα. Την μνήμη του Αγίου Θωμά εορτάζουμε στις 6 Οκτωβρίου.

Απολυτίκιο του Αγίου Θωμά:

Ὡς θεῖος Ἀπόστολος, θεολογίας κρουνοὺς, ἐνθέως ἐξήντησας, ἐκ λογχονύκτου πλευράς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὅθεν τῆς εὐσεβείας, κατασπείρας τὸν λόγον, ἔλαψας, ἐν Ἰνδία, ὡς ἀκτίς οὐρανία, Θωμά των Ἀποστόλων τὸ θεῖον ἀγλάϊσμα.

Τα πάντα Ἐν πάσι...Χριστός

Λόγος Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Ἐγὼ πατήρ, ἐγὼ ἀδελφός, ἐγὼ Νυμφίος, ἐγὼ οἰκία, ἐγὼ τροφεύς, ἐγὼ ἱμάτιον, ἐγὼ ῥίζα, ἐγὼ θεμέλιος. Πᾶν ὅπερ ἂν θέλης ἐγώ. Μηδενὸς ἐν χρεία καταστής. Ἐγὼ δουλεύσω. Ἦλθον γὰρ διακονῆσαι, οὐ διακονηθῆναι. Ἐγὼ καὶ φίλος καὶ ξένος καὶ κεφαλὴ καὶ ἀδελφὸς καὶ μήτηρ. Πάντα ἐγώ· μόνον οἰκείως ἔχε πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ πένης διὰ σέ, καὶ ἀλήτης διὰ σέ, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ σέ, ἐπὶ τάφου διὰ σέ, ἄνω ὑπὲρ σοῦ ἐντυγχάνω τῷ Πατρὶ, κάτω ὑπὲρ σοῦ πρεσβευτὴς παραγέγονα παρὰ τοῦ Πατρός. Πάντα μοι σὺ καὶ ἀδελφός καὶ συγκληρονόμος καὶ φίλος καὶ μέλος. Τί πλέον θέλεις;

(Και η μεταφραση: Εγώ είμαι πατέρας, εγώ αδελφός, εγώ νυμφίος, εγώ οικία, εγώ τροφή, εγώ ένδυμα, εγώ ρίζα, εγώ θεμέλιο, κάθε τι το οποίο θέλεις εγώ· να μην έχεις ανάγκη από τίποτε. Εγώ και θα σε υπηρετήσω· διότι ήλθα να υπηρετήσω, όχι να υπηρετηθώ. Εγώ είμαι καί φίλος, και μέλος του σώματος καί κεφαλὴ καί αδελφός, καί αδελφή καί μητέρα, όλα εγώ· αρκεί να διάκεισαι φιλικά προς εμένα. Εγώ έγινα πτωχός για σένα· έγινα καί επαίτης για σένα· ανέβηκα επάνω στόν Σταυρό για σενα· ετάφηκα για σένα· στον ουρανό άνω για σένα παρακαλώ τόν Πατέρα· κάτω στή γή εστάλην από τον Πατέρα ως μεσολαβητής για σενα. Όλα για μένα είσαι σύ· και αδελφός καί συγκληρονόμος καί φίλος καί μέλος τού σώματος. Τι περισσότερο θέλεις;

(Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, ΕΠΕ τ. 12, σελ. 34)